

ЄДИНИЙ ГУЦУЛЬСЬКИЙ ЖУРНАЛ У СВІТІ
КОНФЕРЕНЦІЇ ГУЦУЛЬСЬКИХ ТОВАРИСТВ АМЕРИКИ Й КАНАДИ

Видає гуцульське товариство "Чорногора", Інк. в Чикаго, Іл.

XXVI / VII

ВЕСНА - ЛІТО - ЗИМА 1993 / 1994

Ч. 2-3-4-1 (105-106-107)

25

25-ть ліття журналу "Гуцулія".

"ГУЦУЛІЯ"

Єдиний Гуцульський Журнал в Світі
Конференції Гуцульських Товариств Америки й Канади

Видає гуцульське товариство "ЧОРНОГОРА" в Чикаго, Інк.

РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ

Редактор -- д-р Микола Домашевський

"HUTSULIYA"

Quarterly Journal

P.O. Box 39149

Chicago, Ill. 60639, USA

ЗМІСТ

Наш ювілей 25-ть ліття журналу "Гуцулія"	1
В світлу пам'ять голови Конференції Гуцульських Товариств Америки й Канади бл.п. Михайла Борука	2
Відозва	3
К. Миколаєнко: Освітняни знаходять точки дотику	4
На нев'янучий вінок бл.п. Михайла Борука зложили	5
Просимо вибачення	5
З нагоди 25-ліття журналу "Гуцулія"	5
На коляду зібрав Симчич Василь із Монтреалу, Канада	5
Дмитро Ватаманюк: Відповідь побратимам з рідної гуцульської землі	6
Єворівське шенуванічко пані Іванні і пану Маріану Коцям	6
Василь Шкурган: Тема форуму - "Проблеми Гуцульщини"	7
Д-р М. Домашевський: Економія Гуцульщини на порозі 21-го століття	8
Слідуючим школам на Гуцульщині доставлено Історію Гуцульщини	14
Дмитро Павличко: Україна і Світ (Виступ на Всесвітньому форумі українців)	18
Наш кореспондент: Відсвяткували річницю	20
О. Бевка: Коротка історична довідка про село Поляни	21
Катерина Домашевська: Високе відзначення для Марії Влад-Ганцяк і Федора Погребенника	23
Мгр. О. Роздольська: Протокол з засідання ДПІ	24
Представляємо визначних гуцулів:	
Д-р М. Домашевський: Микола Васильчук	24
Д-р Павло Пундій: д-р Осип Библиук - лікар, науковець і письменник	25
Катерина Домашевська: д-р В.Ф. Погребенник - доктор філології, науковець, автор близько 100 наукових публікацій	26
Михайло Селівачов: Історія Гуцульщини чикагського видання	27
Становище Конференції Гуцульських Товариств Америки й Канади	29
Катерина і д-р Микола Домашевські: Щира-сердечна наша подяка всім нашим приятелям і співпрацівникам	30
Відійшов у вічність бл.п. Михайло Борука в Чикаго	31
В четверту річницю відходу у засвіти бл.п. Софії (Гафії) Коренюк	32
Бл.п. інж. Антін Куцинський	обкл.
Гуцульські колядки в Чикаго заколядували на журнал "Гуцулія" у різдв'яний час 1992/1993	обкл.
Листа кращих гуцулів-патріотів	обкл.

ЄДИНИЙ ГУЦУЛЬСЬКИЙ ЖУРНАЛ У СВІТІ КОНФЕРЕНЦІЇ ГУЦУЛЬСЬКИХ ТОВАРИСТВ АМЕРИКИ Й КАНАДИ

Видає гуцульське товариство "Чорногора", Інк. в Чикаго, Іл.

XXVI / VII

ВЕСНА - ЛІТО - ЗИМА 1993 / 1994

Ч. 2-3-4-1 (105-106-107)

НАШ ЮВІЛЕЙ 25-ТЬ ЛІТТЯ ЖУРНАЛУ "ГУЦУЛІЯ"

Наш довголітній передплатник і дописувач п. Микола Ільницький із Детройту звернув нам слухну увагу, що ми повинні відсвяткувати 25-літній ювілей безперерйного виходу друком єдиного в світі гуцульського журналу "Гуцулія". Це була нам слухна заувага і при цій нагоді він прислав до нашої редакції 25.00 дол. в пожертві на видавничий фонд. Він також закликає всіх передплатників, щоб пішли його слідами надсилаючи свої пожертви у висоті 25.00 дол. на потреби видавництва журналу "Гуцулія". Ми до цього заклику долучуємося.

Якщо ми поглянемо на пройдений 25-літній шлях нашого гуцульського журналу "Гуцулія", то він не є такий довгий, як порівняти до вічності, але як порівняти до людського віку то він є великий. Очевидно, цей шлях був часто тернистий, бо по видавничій дорозі було чимало вибоїв-ям. Нам пророковано деякими "приятелями" існування тільки кілька років. На порозі цього часу переставали виходити журнали, чи газети в діаспорі, а навіть два гуцульські журнали-газети, перестали виходити в діаспорі а це Гуцульського Т-ва в Великій Британії, що видавав свого часу свій журнал "Трембіту", а також Т-ва в Клівленді що видавало свою газетку тої самої назви цебто "Трембіта". Завдяки в першу чергу Гуцульського Т-ва "Чорногора" в м. Чикаго, а також членам в цілій діаспорі а це: Австралії, цілої Полудневої Америки, Канади, США, Англії і Ні-

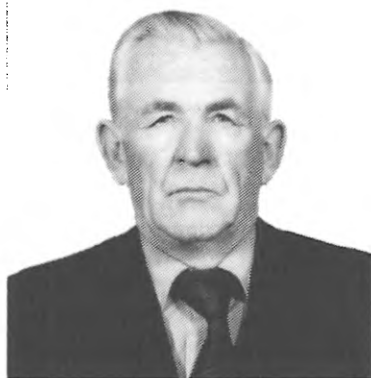
меччини, ми змогли безперерйно діждатися цього срібного ювілею-25-ліття.

Отже треба завдячувати вихід цього єдиного гуцульського журналу впершу чергу як д-р Іванові Докторукові, д-р Василеві Стефуракові, о. Нагірнякові, Михайлові Бурдякові, Іванові Тонюкові, і невтомному працівникові Михайлові Борукові - вони всі насьогодні вже у засвітах, але про гуцульський їхній вклад пам'ять живе серед нас, як також про інших окремих наших читачів і всіх тих передплатників, які присилають передплати і на пресовий фонд нашої гуцульської трибуни "Гуцулії".

Наш ювілей бувби не повним якщоб ми не згадали і тих несвідомих і негромадських одиниць, що всіма силами старалися знищити цей єдиний журнал "Гуцулію".

Тому що тепер журнал читають на Гуцульщині і їх про це треба інформувати, щоб вони знали правду: а ними є Іван Андрусак і його "пачка" із торонського Т-ва в Канаді. Вони навіть не розчислилися за 300 примірників Історії Гуцульщини яку продали, але гроші потрібні на покриття кошту друкування наступних томів того монументального видання нам ніколи не передали.

Відсвятковуючи цей ювілей 25-ть ліття існування "Гуцулії" сподіємося, що наші передплатники, так в діаспорі, як на Гуцульщині, нам допоможуть дочекатися золотого ювілею. Щастя нам всім Боже!

**Бл. п. Михайло Борук, голова
Конференції ГТАЙК.**

В СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ ГОЛОВИ КОНФЕРЕНЦІЇ ГУЦУЛЬСЬКИХ ТОВАРИСТВ АМЕРИКИ І КАНАДИ БЛ. П. МИХАЙЛА БОРУКА

Вістка про відхід Михайла Борука у засвіти сколихнула всю гуцульську громаду в діаспорі і на Гуцульщині, в якій він був добре відомий серед всіх гуцулів із своєї гуцульської патріотичної праці та розсудної вдачі.

Бл. п. Михайло Борук був одним із тих, що організував гуцульське життя в діаспорі і працював в цих організаціях. Був основником гуцульського Т-ва "Чорногора" в Чикаго, де в управі займав поста касира; бл. п. Михайло Борук був також основником Конференції Гуцульських Товариств Америки й Канади; був делегатом на з'їздах цієї Конференції. як також був основником журналу "Гуцулія".

Вірність своєму гуцульському племені, віра в його відродження, ентузіазм і відданість своїй батьківщині Гуцуль-

щині давали йому силу працювати для неї, що він і робив.

Таким був за життя бл. п. Михайло Борук, голова Конференції, який відійшов у засвіти 6-го грудня 1992 р., а 9-го грудня 1992 р. із собору Володимира і Ольги при численній участі громади і членів гуцульських товариств відпроварили його на вічне місце спочинку на цвинтарі св. Миколая.

Гуцульська громада втратила людину - патріота України і своєї вушчі батьківщини Гуцульщини.

Хай його діла стануть для нас - гуцулів заохотою до дальшої нашої праці для добра гуцульських товариств, так тут в діаспорі, як і на Гуцульщині, а пам'ять про нього збережеться назавжди серед нашого гуцульського племена. Вічна йому пам'ять!

ВІДОЗВА

Шановні краяни, дорогі земляки - гуцули в Україні і поза її межами!

Уперше в Косові зібралися Міжнародна науково-практична конференція "Проблеми Гуцульщини". В цій роботі взяли участь науковці, практики - вихідці з Гуцульського краю і ті, хто, не будучи гуцулом, серцем і душею відданий цьому неповторному регіону України.

Обговоривши еколого-економічні, природоохоронні, редакційні, історичні, краєзнавчі, освітньо-культурні проблеми Гуцульщини, конференція накреслила практичну програму розвитку краю, виробила рекомендації для державної адміністрації. Рад народних депутатів, уряду України.

Ми, учасники конференції, звертаємося до всіх, кого виколисала в своєму розкішному лоні Гуцульщина, до дітей цього краю, що живуть в Україні та в близькому і далекому Зарубіжжі, з закликом об'єднати свої зусилля довкола ідеї розбудови незалежної демократичної соборної Української держави, невід'ємною складовою якої є й Гуцульщина. Пам'ятаймо, хто ми й які ми, звідки наші корені, з якого ми племені-роду.

За багато століть гуцули виробили свій уклад життя, свою ношу, свій характер, свою культуру, мову, свою любов. Упокорити їх незламний дух, знівелювати їх характер не змогли жодні окупанти, які століттями визискували нашу землю. Тож нині, коли наша держава стала незалежною, працюймо для неї, для своїх дітей і внуків, зійдімо разом на Говерлу нашого єднання. Бог допоміг нам відкрити замки не лише душевні, але й у широкій світ. Велике дерево нашого роду має спільне коріння, а крона його ховає історію та дух горян і вони живлять своїми життєдайними соками кожную галузку великої гуцульської родини.

Хай зерна, засіяні нашою конференцією, щедро зійдуть могутніми сходами, хай традиції нашого краю дістають своє прекрасне продовження в майбутніх поколіннях, хай щедрою і багатою буде земля наша. Присимо Бога допомогти нам у великій праці для Гуцульщини, для України.

За Оргкомітет
І. Пелепейко - голова
В. Шкурган - писар

К. Миколяєнко

ОСВІТЯНИ ЗНАХОДЯТЬ ТОЧКИ ДОТИКУ

Зібрання освітянської ради при Українському об'єднанні "Гуцульщина", яке відбулося на базі Краснолівської середньої школи Верховинського району в січні, перебувала кропітка й організаційно-творча робота. Слід зазначити, що питання розбудови національної школи на Гуцульщині, яке стояло на порядку денному другого засідання освітянської ради, було в центрі уваги і першого, яке відбулося півтора року тому на Косівщині у Яворівській десятирічці. Саме звідси, з Яворівської школи, її директор, кандидат педагогічних наук П.В. Лосюк запалив на терені освіти Гуцульщини ідею введення у навчальні програми української національної школи гуцульського компоненту. Що

він собою, являє, що пропонує, до чого закликає і до чого веде, читачі уже мали можливість ознайомитися у альманасі "Гуцульщина".

Отож на друге засідання освітянської ради при Українському об'єднанні "Гуцульщина" його учасники з Косівщини, Рахівщини, Вишниччини, Путильщини, Надвірнянщини, Верховинщини, представники державних і державного-освітніх органів, вищих учебних закладів Івано-Франківська та області уже принесли заздалегіть продумані пропозиції, деякі намітки і проекти втілення задуманого у практику навчальних планів і програм в загально-освітніх школах Гуцульського регіону.

Відкрив засідання голова Українського товариства "Гуцульщина", голова Верховинської районної Ради Дмитро Ватаманюк, який поінформував учасників зібрання, що навчально-виховний процес на терені Гуцульщини з часу першого організаційного засідання набув національного змісту з повнішим і виразнішим використанням гуцульських народних традицій, звичаїв, обрядів, художніх промислів та інших культурно-освітніх надбань. Досвід роботи з питань-розбудови національної школи поширювався серед освітян шляхом проведення семінарів і зустрічей з ними безпосередньо на місцях. Так, на базі Верховинської, Косівської шкіл-інтернатів проведено всеукраїнський семінар по даній проблемі. Враховано досвід з цих питань Яворівської середньої школи.

Отож певні напрями з винесеного на обговорення питання уже дещо намітилися у навчально-виховному процесі гуцульських шкіл (про що було засвідчено і відвідуванням відкритих уроків у Краснолові), потрібно лише, виходячи з майбутніх наукових розробок, з концепції, запропонованої Яворовом, поглибити їх, надати системності, цілеспрямованості, поставити на науковий ґрунт.

Але сказано це, відверто кажучи, посиляючись на освіту Верховинщини і Косівщини. А що скажуть інші? Чи підтримають? Чи концепція гуцульської школи, як української регіональної національної з яворівською моделлю, прийнятна для них? На ці запитання, треба сказати, відповіли не відразу всі. І то зрозуміло - такі питання не рішення одним голосом і одним підняттям руки. Та в процесі обговорення вони були не лише підтримані усіма учасниками ради, але й доповнені скоректовані мудрими намітками, підказками.

Розповіді стенографічно про все неможливо, тому я дозволю собі дати коротенькі витяги лише з деяких виступів учасників ради.

Лосюк П. В.:

- Ми повинні зрозуміти, що на сьогоднішній день у відродженні освіти, духовності, матеріальної культури Гуцульщини освітяни виявилися найконсервативнішими. І з цього приводу можна навести дуже багато

Для обдарованих дітей треба створити ліцеї, ліцейні класи. Ми не можемо вкати таких дітей у місто, бо на ас обривається коріння родоходу. Що зстоїть, нікому пояснювати не треба, Ми винні створити на Гуцульщині такі шде би діти, окрім основної навчальноїрами, оволодівали уміннями різьбити, вишивати, столярувати, будувати, хдоглядати, бочки робити і багато-багато іншого, без чого жодна гуцульська рне може жити.

Шкрібляк П. В.:

- Слід створити комісію по опрацю даного проекту концепції гуцулшколи.

Пилипейко І. А.:

- Розробці і удосконаленню профвинесеної на обговорення даної освіти ради, послужить і міжнародна наупрактична конференція з проблем гщини, яка відбудеться у Косові в трав

Підтримуючи запропоновану ксцію, пропоную придбати вибрані твордітей і юнацтва Миколи Матієва-Мелнашого прекрасного земляка. Поверзавуття його ім'я, віддати народові йогочий доробок, зокрема підростаючомулінню, навіть сьогодні зробити пракбуло нелегко. Тут мало найпалкішоження, ентузіязму - потрібні великі кІ освітяни Косівщини, зокрема В.Ю.щик зробили це.

Ігор Аполлонович Пилипейко знесподівано-приємний подарунокучасникам освітянської ради Гуцулпередавши делегації з кожного районмник "Історії Гуцульщини" за реднашого земляка з Чикаго (ЗША), декономічних наук, голови Гуцульськслідного Інституту, члена редколегіїнаху "Гуцульщина" Миколи Домашего, який в знак підтримки відродженного краю прислав власні книги в дцульським школам. Спасибі від усіх гпане Домашевський!

Виступаючі представники з Вижкого, Путильського, Рахівського і Надвського районів, підтримуючи розроб

гися досвідом, що, до речі, можна і треба робити через друкований орган - альманах "Гуцульщина", частіше зустрічатися, радитися, бо як зазначали вони, потрібні не лише практичні мудрі розробки навчальних планів, програм, але й такі ж мудрі кадри.

Доцільності у науковій розробці навчальної програми для гуцульської школи висловив підтримку представник Івано-Франківського обласного інституту удосконалення учителів.

Богдан Михайлович Томенчук, начальник Івано-Франківського обласного управління освіти, який взяв участь у засіданні ради, порадував усіх конкретними пропозиціями у практичній допомозі. Як підкреслив він, всі намітки, а вони заслуговують уваги, слід перевести на рівень державної проблеми і вирішувати її. Ми повинні вийти на чітку співпрацю між собою, визначитися у спільних напрямках і розвивати гуцульський компонент від концепції до програми. Значну частину завдань у втіленні проговорюваного Б.М. Томенчук взяв на себе.

Залишається додати, що з метою переведення на наукову основу розвитку національної школи на Гуцульщині, найбільш повного використання у них культурно-освітніх надбань, традицій, звичаїв, обрядів,

художніх промислів, фольклору, народної педагогіки, тісного їх поєднання із загальнонаціональними культурно-освітніми досягненнями в навчально-виховному процесі, з закладах освіти Карпатського краю розробити протягом першого півріччя 1993 року регіональні концепції з даних освітніх проблем, взявши за основу програму гуцульського варіанту, розробленого у Яворові. Для розроблення такої концепції створено робочу групу. До наукової співпраці в розробці регіональної концепції освіти на Гуцульщині запрошений академік Академії педагогічних наук М.Р. Стельмакович, працівники інституту українознавства при Київському університеті, зацікавлені науковці з Івано-Франківська та інших областей регіону.

Учасники регіональної освітянської ради відвідали відкриті уроки у класах Красноілівської середньої школи, музею Гната Хоткевича, подивилися приміщення сільського дитячого садочка "Дударик", а також фрагменти вистави Гната Хоткевича "Верховинці", які показали педагоги місцевої школи, учасники красноілівського гуцульського театру.

"Гуцульщина", лютий-березень 1993 р.,
Но.Но. 2-3 (26-27)

ПРОСИМО ВИБАЧЕННЯ

Редакція "Гуцулії" сердечно вибачається перед Ільком Миськом за наш недогляд, який спричинив непомищення його дару на книжки у висоті \$30.00.

В числі (102-103-104) "Гуцулії" на сторінці 35-й було надруковано Погребник Федір, а має бути Погребенник Федір.

Рівнож редакція сердечно вибачається перед Погребенником Федором.

НА НЕВ'ЯНУЧИЙ ВІНОК

БЛ.П. МИХАЙЛА БОРУКА зложили

Гараус Анна	10.00
Домашевські Катерина і д-р Микола	15.00
Мироняк Анна	10.00
Романюк Параскевія	10.00
Шкрюби Василя і Іван	15.00

З НАГОДИ 25-ЛІТТЯ ЖУРНАЛУ "ГУЦУЛІЯ" ЗЛОЖИЛИ:

Ільницькі Микола і Розалія	25.00
Семчич Василь	25.00
Лозовчук Василь	25.00
Боруки Юлія і Михайло	25.00
Роздольська мгр Оксана	25.00
Домашевські Катерина і д-р Микола	25.00

НА КОЛЯДУ ЗІБРАВ СИМЧИЧ ВАСИЛЬ ІЗ МОНТРЕАЛЮ,

КАНАДА	35.00
Симчич Василь	15.00

ВІДПОВІДЬ ПОБРАТИМАМ З РІДНОЇ ГУЦУЛЬСЬКОЇ ЗЕМЛІ

Дорогі наші брати і сестри, газди і газдині, молоді гуцулятка, які мешкаєте в далеких краях від своєї зеленої Гуцульщини!

Посилаємо Вам від ради Товариства "Гуцульщина" на рідній землі і від імені всіх гуцулів із Галицької, Буковинської і Закарпатської сторони найгарячіші вітання і найщиріші побажання великого людського щастя, мирного неба, міцного карпатського здоров'я, родинного благополуччя.

Ми раді і гордимось, що Ви знайшли можливість об'єднатися у земляцькі Товариства і творите добру справу задля збереження і примноження духовної і матеріальної культури гуцулів. Цю мету поставило і наше недавно створене Товариство. Тому віримо, що наша співпраця подесятерить сили і принесе ще більші плоди доброїництва.

Ми дуже раді, що Ви створили міцну матеріальну базу для культурно-просвітницької роботи: Гуцульський дослідний інститут у Чикаго (США), видавництво "Гуцульщина", кварталний ілюстрований жур-

нал "Гуцуля", який у Чикаго видає гуцульське Товариство "Чорногора" (виходить з 1988 року), сьомий рік у Торонто (Канада) Українське Світове Об'єднання Гуцулів видає щокварталу ілюстрований журнал Всегуцульської єдності "Гуцульщина". Низько кланяємось перед талантом, великою працьовитістю доктора Миколи Домашевського, який очолює інститут, редагує журнал "Гуцуля" і більше двох десятиків років присвятив написанню "Історії Гуцульщини" (в трьох томах), видання якої було завершено в 1989 році. Запевняємо, що на сторінках альманаху будемо представляти ваші видання. Закликаємо й вас, дорогі гуцули в діаспорі, надсилайте дописи в наш альманах. Треба нам подбати про обмін різною довідковою літературою, художньо-мистецькими колективами, налагодження міцних приятельських стосунків.

Дмитро Ватаманюк,
голова Товариства "Гуцульщина".

ЄВОРІВСЬКЕ ШЕНУВАНІЧКО (пані Іванні і пану Маріану Коцям)

Ой, чи чули, файні люди,
Що хочу сказати,
А я хочу про гуцулів
Співанку співати.

А гуцули в давні чеси
Кепско проживали
Вни до школи не ходили,
Грамоти не знали.

Та й не було їм помочі
Ні від кого ждати:
Ні з Варшави, а ні з Відня.
Стали майструвати.

Вни ліжники витикали,
Різьбов си займали,
Писанкарством і вишивков,
Цим си прославляли.

Є у Штатах славні люди,
Їх гуцули знають,
Маріяна Коць і Іванну
Гречно поважають.

Декуєм Вам, побратими,
Аж з-за океану,
Ви дали нам комп'ютери,
Всі ми дуже раді.

Колись вчились рахувати,
Палчики складали,
А сьогодні на комп'ютерах
Вже програмували.

Нічо би Вас не боліло
Ніколи, ніколи.
Будьте такі веселенькі,
Єк зозулька в полі.

Яворів, 1991 рік.

Василь Шкурган

ТЕМА ФОРУМУ - "ПРОБЛЕМИ ГУЦУЛЬЩИНИ"

27-28 травня в Косові відбулася перша Міжнародна науково-практична конференція "Проблеми Гуцульщини". У ній взяли участь науковці Інститутів народознавства та екології Карпат Академії наук України, Прикарпатського відділення Інституту агроєкології та біотехнології Української академії аграрних наук, Львівського, Прикарпатського та Чернівецького університетів, Львівського лісотехнічного Інституту, Українського науково-дослідного Інституту гірського лісівництва, Карпатського державного природного національного парку, Львівського політехнічного Інституту, Карпатського державного заповідника, Львівського клубу ЮНЕСКО та інших закладів і установ України.

Активну участь у конференції взяли дослідники з інших країн. Серед них - автори глибокозмістових доповідей, доктор економічних наук, голова Гуцульського дослідного Інституту М. Домашевський (США), докторант університету в м. Блімінгтоні (США, штат Індіана), А. Амато, автор-монографії про гуцульську тему в польській літературі Я. Хороши (Польща), доктор П. Йордан з Інституту південно і південно-східної Європи (Австрія) та інші. На пленарних і секційних засіданнях заслухано понад 60 доповідей з питань економіки, екології, природокористування, лісівництва, історії, етнографії, мистецтва, освіти та літератури Гуцульського регіону. При цьому Гуцульщина розглядалася як історична етнографічно-культурна територія, що є невід'ємною частиною єдиної соборної України. Було відкинуто як антинаукову та антиісторичну "теорію" про окремих етнос Карпатських русинів.

Високому науковому рівню конференції сприяли доповіді академіків М.

Стельмахова, О. Савченко, С. Стойка, докторів наук, професорів Г. Гуцуляка, М. Деркача, Р. Кирчіва, Г. Кожолянка, Л. Молкіної, Ю. Сеньковського, Р. Скульського, кандидатів наук Н. Библиюка, Б. Голояда, В. Клапчука, М. Фокшея, М. Рудишина, М. Станкевича, П. Трибуна та інших.

Надіслали свої доповіді на конференцію і такі відомі академіки як С. Генсірук, М. Голубець, Ю. Туниця, лауреат Державної премії ім. Тараса Шевченка, Ф. Погребенник, доктори наук Я. Закровська, З. Ромовська, В. Полек та ряд інших.

Свій внесок у конференцію зробили й місцеві Краєзнавці Ю. Джуранюк, В. Курищук, І. Мартинюк, О. Слободян, В. Тутуруш, М. Цюк та інші.

У роботі конференції взяли участь Представник Президента України в області В. Павлик, Представник Президента України в Косівському районі Я. ХОДАН, голова Всеукраїнського об'єднання гуцульських товариств Д. Ватаманюк, представники місцевої влади з усіх адміністративних районів Гуцульщини.

Конференція прийняла рекомендації з усіх обговорюваних питань. Вони будуть надіслані відповідними органами влади, підприємством, установам.

Видно трьохтомний збірник тез конференції, в якому викладено основний зміст 83 доповідей.

Була проведена різноманітна культурна програма.

Учасники конференції висловили думку, що такі форуми потрібно проводити регулярно, раз у 2-3 роки. Вони сприятимуть науковому підходу до державного, економічного та культурного будівництва в Карпатському регіоні.

Д-р Микола Домашевський,
голова Гуцульського Дослідного
Інституту, в Чикаго, США.

ЕКОНОМІЯ ГУЦИЛЬЩИНИ НА ПОРОЗІ 21-ГО СТОЛІТТЯ

Як ми всі знаємо-що наш край - Гуцульщина займає найбільше на південний-схід висунену частину українських Карпат, в межах Івано-Франківської, Закарпатської і Чернівецької областей, в сточищу річок Прута з Черемошом і Серетом та Горішної Сучави, Гоїршної Надвірнянської Бистриці і Горішної Тиси.

На південному-сході гуцульський край межує з румунами, на захід - з бойками, від півночі на Підкарпатті - з підгурянами, на південному-заході, на Закарпатті - з давно осілим хлоборобським населенням. Число місцевостей, які належать до Гуцульщини є 254 міст і сіл, в населення начислюється 300,000. тисяч душ, що є розташовані в шість районах.

Природа Гуцульщини обіймає найвищу й найбільш мальовничу частину українських Карпат. Клімат помірно-континентальний, У передгір'ях зима мало-сніжна; літо тепле, весна дощова. В самих горах зима довша, і сурова, а літо прохолодне. Дві-треті частини Гуцульщини покриті лісами. В багатьох околицях Гуцульщини є досить мінеральних джерел, які мають цінні лікувальні властивості. Так, наприклад, такі лікувальні води є в околиці Буркута.

Як ми знаємо гуцильський край перше входив в склад Київської Русі, а опісля до королівської Польщі, Австро-Угорщини, до Української Західної Народної Республіки і знова - до Польщі, Румунії і Чехословаччини. В 1939-му році було прилучено Галицьку Гуцульщину до УРСР, Буковинську в 1940-му році також було прилучено до УРСР а Закарпатську Гуцульщину в 1945-му році було прилучено також до УРСР і тим самим об'єднано всі три Гуцульщини. Поза межами Гуцульщини опинилася Сигідська окурга, як належить до Румунії. Адміністраційний устрій на Гуцульщині під вище наведеними займанськими державами був такий, як в тих державах, а саме феодално-капіталістичний, а за радянської держави

був комуністичний устрій. А тепер в Самостійній Україні маємо збудувати правову демократичну державу в якій її мешканці мають користуватися вільним ринком. Я думаю, що завданням цієї конференції є обміркувати, а опісля увести в життя констурктивний фундамент для установлення демократичної влади із вільним ринком і концепцією гуцульської толоки, що допоможе теперішньому населенню, як також їхнім дітям та внукам у майбутньому.

Гуцульщина почала жити поновому, гуцули стали газдами своєї землі і тому ми самі мусимо вирішувати нашу спільну долю, а не чекати, щоб хтось нам готове подав. Для того ми маємо більше тепер зачати дбати про гуцульський край і більше працювати для добра нашої вущої батьківщини Гуцульщини та його гордого населення.

Щоб перейти на ринкову економію гуцульське населення мусить докорінно змінити свій триб життя - а це дорогою застосування концепції толоки, самостійности працювитості та хотіння поліпшити своє життя через важку працю, самовідому, ризикуючи та ввводженням в життя особистих здібностей, як для прикладу свою торговельну жилку для розвидку економічного розвидку для власної користи безпосередно а загальної користи посередно дорогою ринку збуту та попиту.

В теперішньому часі в Україні і на Гуцульщині зло і добро спілітаються в колач, але ми тут, як також ми за-кордоном мусимо доложити зусиль, щоб добро було в більшості в цьому калачі - а це можливо досягнути лише формою вироблення торгівлі дорогою ринковою економіки - принцип виробництва і збуту.

Гуцульщина тепер потребує великої роботи, нашого розуму і рук до праці а найважніше розсудних рішень і такою працею ми створимо краще життя для мешканців нашої вущої батьківщини Гуцульщини та їхнім дітям та внукам.

Багато людей думає-надіється, що вільний ринок створить держава - нажалі, в капіталістичній системі держава цього не робить, а це мусять творити самі люди і тому ми-гуцули на Гуцульщині - як також ми гуцули в діаспорі самі обов'язково мусимо створити вільний ринок, щоб такою дорогою уліпшити життя і майбутність Гуцульщини та її населення.

Щоб був вільний ринок, потрібна конкуренція між двома власниками, які виробляють той самий продукт - а це дорогою наших цін, кращої продукції, кращої обслуги покупця.

Вільний ринок завойовує світ. Для прикладу, треба вз'яти японців, які через вільний ринок і конкуренцію майже завоювали світ і випали США на друге місце.

Прем'єр-міністр Англії Маргарет Тетчер програла вибори, тому що провадила економіку держави за правилами 20-століття. Вона немогла зрозуміти, що світ міняється, а з ним і економіка, яка входить в 21-ше століття, а з тим і світова економіка та її застосування для народів.

В цьому моменті США є на порозі другого місця в світовій економіці, і як друга економічна потуга увійде в 21-ше століття, що є дуже шкідливим самій державі, її населенню, бо добробут падає-знижується, підприємства корчаться, ліквідуються, а у найкращому-два чи більше таких загрозених економічно підприємств об'єднуються а часто переносяться на території, де дешевший є робітник, а це все не допомагає у розв'язанні кризи - велике безробіття, не довіря населення у стійкість економії.

Сучасні зміни на Гуцульщині заторкують всі аспекти суспільного життя, з яких економічні, безумовно, є найважливішими. Перехід до надійної вільної ринкової системи буде вимагати багато праці, громадського почуття, саможертви, сусідської підтримки та заохоти від усіх гуцулів. Головна відповідальність та успішне переведення вільного ринку буде лежати впершу чергу на плечах гуцульської еліти (провідників): інтелігенції, учителів, професорів, священників і державної адміністрації, як також цілого населення Гуцульщини, без підтримки від усіх вище наведених, перехід на вільний успішний ринок є неможливий.

В цьому процесі, переходу і збудовання вільного ринку, економісти-науковці мусять мати своє місце у цій самій перебудові. Ці гуцульські господарники мають відзначитися знанням господарських, економічних обставин на Гуцульщині та про натуральні багатства наших мальовничих гір Карпат і передати-увести своє знання у практику.

Треба нам всім гуцулам бути свідомими того, що перехід на ринкову економіку буде нелегким вимагатиме самообмежень і розуміння з боку населення Гуцульщини, а від влади господарської мудрости, волі і сили провести в життя необхідні заходи для піднесення прожитку. Зрозуміло, що лиха неможливо усунути протягом короткого часу, а тим більше, що історія цивілізованих країн не має ще випробованої рецепти реконструкції нераціональної командно-адміністративної системи на вільну ринкову систему.

Треба перше усунути монополії, так держави, як і приватних підприємств. Треба створити владу правих фактичних передумов для розвитку особистої ініціативи і підприємливості серед населення та його хотіння поліпшити своє матеріальне життя. Тож дозволю собі заглянути в моє минуле, коли саме мій неньо застосував свою "жилку" до купецтва, Він же не тільки, що відкрив свою крамницю в селі, де ми всі безумовно працювали. Побіч того він керується потребами гуцулів у довоєнних роках організував молочарню в Середньому-Березові, що дало не тільки ринок збуту гуцулам, але заробітню працю кільком людям. Побіч того він успішно використав природне багатство у своєму маєтку, а саме те, що дорогою загородження і поглиблення дна потоку, вибудував штучний став, де годував рибу-пструги для власного вжитку, як також для продажі, що вітшалося великою популярністю та успіхом.

Іншим прикладом може послужити успіх моєї сестри, яка заложила крамницю мішаних товарів у пристижевій частині Нью-Йорку, ризувати у початках у великій мірі грошовим заборгованням себе та своєї родини, але також у тому самому часі бачила потребу такої крамниці саме у тому місці, та знаючи, що доведеться їм пра-

цювати довгі і важкі години в непевності, але її наполегливість увінчалася успіхом - тепер там працює около 20 осіб і крамниця дуже успішна і доходова.

Треба допустити усталення цін механізмом пропозиції і попиту. Очевидно держава мусить обов'язково увести свою валюту, обмежуючи загальну грошову кількість до економічного-виправданого рівня. Треба приспішити розвиток занедбаних, або не досить ще розвинутих галузів підприємств, виробничих варштатів. Держава має увести податкові пільги для економічно тимчасово слабких підприємств. Будуючи вільну ринкову систему, вона не сміє йти коштом нищення природи і навколишнього середовища. Навпаки, слід вже під час реконструкції економічної системи подолати накоєне лихо й перейти до оздоровлення земель, лісів і вод, бо вони є потрібні для відновлення на Гуцульщині курортів, риболовства, здравотних купілов а це все буде становити великий прихід у економіці гуцульського краю і піднесе ступень добробуту для гуцулів-мешканців наших мальовничих Карпат.

Слідуючою ділянкою у цьому процесі, який має відбуватися на Гуцульщині є школа, бо вона навчає і виховує народ і тому ми не повинні за школу не забувати, але створити її такою, щоб вона могла навчати дітей, вже від садочка, гуцулолюбства та зарадності у житті, як також дисципліни працовитости та життєвої наполегливости. Ці навчання мають бути впроваджені вже від садочка і йти через народну школу, високу, цебто на університеті чи училищі. До тепер на Гуцульщині є лише два високі училища, одже є потреба створити училище (університет) із усіма дисциплінами які знайдуть застосування на Гуцульщині але це неможна буде здобути вкорткому часі, але це треба конче робити і тим самим завершемо навчання гуцулолюбства.

Шкільництво буде тоді добре функціонувати, якщо матеме відповідні книжки, а про це повинні подбати наукові інституції як Академія наук, інститути, тощо. Одже нам треба створити таку спільну наукову інституцію. На мою думку це має бути Гуцульське Наукове Товариство, або Інститут Гуцулознавства. В цій науковій інституції мають бути згуртовані гуцульські науковці, учені і ін-

телектуали. А коли мова про молодь, то треба створити молодечу організацію, яка б у своїх рядах згортувала молодіж від 7-25 років життя. Для прикладу! Пласт, молодеча організація, яка саме об'єднує молодь двох полів, де пропагується серед молоді чесности доброї поведінки, моралі, працовитости у і громадської свідомості - а ці чесности необхідні для доброго виховання нового покоління, нашу заміну у громадській роботі для добра нашого народу. Саме Пласт оправдав себе в діаспорі на протязі 50-ть літ, бо виконав багато праці для добра молоді і виховав багато визначних українців а між тим і гуцулів, які заховали свою національну окремішність та дорожать українською традицією та культурною спадщиною.

Очевидно в процесі виховання церква повинна займати певне місце і допомагати у виховній системі так школам, як й батькам конче мусить бути співпраця поміж церквою і батьками у вихованні наших дітей.

Щоб все можна було перевести в життя, потрібно, щоб сільські, міські і районові ради складалися із гуцулів, бо хто найкраще знає і буде дбати за добро Гуцульщини, як не самі гуцули? - бож гуцульська мудрість навчає, що "сорочка є блища до тіла ніж петек".

Ми маємо всі можливості стати добре просперуючою округою в цілій українській державі, тому що Гуцульщина займає гористий терен, який є підхожий для створення курортної зони, очевидно треба негайно урухомити всі курортні бази, а в майбутньому ще і побудувати нові. При цьому є конечна потреба урухомити всі солянкові місця, додаючи до цього наш промисл - а це різьбарський, килимарський і інші, а це все піднесе заробіток, а тим самим і добробут для населення, також треба конче поширити-відновити випас худоби і виріб молочних продуктів, як бриндзі, сирів, сметани. Сама бриндзя була б би побажана для експорту навіть до США і Канади. Теперішня ціна за I кл. - II дол., але для цього треба людей - гуцулів із торговельною жилкою як також відповідна сітка контактів із за кордоном.

Дальше треба урухомити риболовство - через заложення штучних чи природних ставів, де можна розположити та вирощу-

вати популярну серед туристів рибу, а спеціально пструги. Саме цю рибу також можна би було давати на експорт. Для прикладу пструги є пошукувані серед американців, а тому у нас є дуже дорогі.

Очевидно, на все потрібно капіталу, однак особисто є затим, щоб як найменше уживати до таких інвестицій чужоземного капіталу, тому що чужі інвестиції дають зиск в більшості тим, що інвестували капітал, а зиск цей вони забирають закордон, а для гуцульського населення мало що лишиться. Таку саме долю переживало наше гуцульське населення до II-ої Світової Війни. Треба створити свій капітал через заложення фінансових кооператив, так як це були зробили ми в діяспорі і тепер наші фінансові кооперативи в діяспорі мають капіталу 2 більйони долярів. Наша чікагська фінансова кооператива має капіталу 150 мільйонів дол, коли українська громада Чікаго начислює 300 тисяч, тож гуцульські фінансові кооперативи могли би мати майже 1/2 більйона дол. капіталу. Керуючися таким міркуванням, наша Гуцульщина могла би досить мати власного капіталу тож непотрібного чужого капіталу. Як саме зорганізувати ці фінансові кооперативи, то Світове американське об'єднання кооператив може в цьому нам допомогти. Блішчі інформації зараз побачимо на стрічці.

У цих економічних змінах та над господарським розвитком Гуцульщини так би мовити "сторожем", на мою думку, має стати Т-во "Гуцульщина". Це Т-во має мати свої відділи у кожному селі і місті. Такі відділи цього гуцульського Т-ва мають впливати на громадську опінію і при виборах підтримувати тих кандидатів, які будуть служити гуцульському народові та дбати за матеріальний розвиток Гуцульщини. Така система діє у демократичних державах.

Потреба створення "Козацько-опришківського Товариства"

Сьогодні поширюється в Україні і на Гуцульщині безпорядок, цебто рабунки і безправ'я. Щоб це усунути треба створити напів мілітарну організацію, а саме "козаць-

ко-опришківське-товариство". Ось на Гуцульщині маємо приблизно 50 тисяч мужчин і така сама кількість жінок. Вони всі повинні вступати до цього товариства. Завданням такого товариства було би боронити Гуцульщини, його населення і дбати за правопорядок і тим самим допомагати адміністрації в утриманню безпеки населення і відвідувачів.

Для прикладу в Росії створено козацтво, яке начислює 600 тисяч членів.

Як що би ми створили таке, товариство, вона напевно пошириться по цілій Україні, бо під сучасну пору є пекуча тут потреба утримати безпеку людини.

Підсумовуючи вище сказане, ми повинні увести або розвинути слідуєчі ділянки для розвитку економіки Гуцульщини а саме:

1. У шкільництві виучували гуцулолюбство.

2. Створити молодечу організацію "Пласт" та розвинути його сітку на гуцульській території.

3. Відновити курортництво - через будовання не тільки туристичних домів бо це кошовне та забирає багато часу, але можна це досягнути дорогою усвідомлення гуцулів винаймати свої гражди а навіть місця на шатра. Однак важне, щоби такі охочі гуцули були зареєстровані у сільській раді, а це кінчене тому, щоб забезпечити туристам особисту безпеку. Дальше забезпечити безпечний і добрий транспорт.

5. Створення фінансових кооператив як це робилося у нас США.

6. Створення забезпеченого Т-ва (Союзу) - для забезпечення самих себе на випадок смерті і інших нещастів.

7. Надання Т-ву "Гуцульщина" характер загальної громадської організації.

8. Потреба створення "Козацьке-Опришківське Т-во.

На кінець, ще треба сказати, що ми всі повинні переводити в життя всюди і все (в школах, в адміністрації, товариствах і підприємствах) слідуєчі точки:

1. Застосувати нову філософію думання, бо Гуцульщина є в новій економічній епосі, а тому керівництво (управління) на всіх етапах і в усіх ділянках мусить бути приготоване на виклик, мусить бути приготоване до

відповідальності і брати в свої руки провідництво, а не чекаючи інструкцій "з гори".

2. Керівництво мусить дбати про уліпшення продуктів виробу, як також прямувати до кращої обслуги громадян бо ж задоволений покупець прийде назад за продуктом а невдоволений піде до противника бо така людська вдача: бути в постійній конкуренції з другим і творити нові заробітні праці.

3. Виелімінувати залежність від інспекції, цебто із самого початку творити-виробляти добре продукти і подавати добру обслугу, щоб небуло місця нищення сирівця, часу та капіталу на підпалики.

4. Завести навчання нових кадрів під час праці із ціллю вивчення нових метод та уліпшення старих.

5. Завести провідництво. Головна ціль провідників - це допомога людям, удосконалювання виробничих машин, щоб вони давали кращий продукт і видатність. Провідники і управителі мають працювати разом і один одному допомагати.

6. Конче треба виелімінувати страх на всіх рівнях-щаблях працівників, а це звільнення-страсти праці, заарештовання, шантажі, залишення підприємства, тощо.

7. Треба виелімінувати барери, які обмежували працівників в їхній гордості зі своєї праці і осягнень. Треба ліквідувати також керівництво, яке є не продуктивне і

недає задовільного висліду праці, цебто маркування на праці.

8. Треба впровадити енергійну програму самонавчення та заочного навчання та перевишколення у праці, що забезпечить уліпшення виготовлених продуктів і обслуги населення Гуцульщини.

9. Заохочувати працівників прикладами, працювати так щоб осягнути якнайкращі успіхи так в продукції, як і в обслуговуванні населення Гуцульщини.

10. Треба постійно уліпшувати систему продукції і обслуговування населення.

11. Треба усунути у виробництві стандартні квоти у підприємствах, а увести конкуренцію у виробництві і обслузі населення та відповідну нагороду за те, дорогою підвишки заробітної платні а також авансу премії.

12. Ми повинні всюди і все організувати толоки.

Дорогі учасники нашої конференції, як що переведемо вищенаведені мною ідеї в життя, то гуцулам, їхнім дітям і унукам буде набагато краще жити тут на Гуцульщині, як і на цілій Україні. А наша батьківщина зустріне 21-ше століття у добробуті.

Повища доповідь була виголошена на науковій конференції "Проблеми Гуцульщини", що відбулася у м. Косові, Гуцульщина, в травні 1993 р.

Під час привітання в Львові представники Т-ва "Гуцульщина".
Зліва до права: М. Ліщинський, проф. М. Библюк, д-р М. Домашевський
і М. Ліщинський (2-го травня 1993 р.).

Під час наукової конференції "Проблеми Гуцульщини", що відбулася в днях 27-28-го травня 1993 р.

Зліва до права: Ігор Пелипейко - голова конференції, Я. Ходан - представник президента на Косівський район, В. Павлик - представник президента на Івано-Франківську об., д-р М. Домашевський - доповідач на конференції і В. Манчук - голова районної ради Косівського району.

В кабінеті представника президента на Косівський район.

Зліва до права: д-р М. Домашевський, К. Домашевська і представник дос. Я. Ходан.

**Зложення квітів під
пам'ятником Т. Шевченкові
у Верховині.**

**Зліва до права:
Катерина Домашевська
- складає квіти,
д-р М. Домашевський
і Дмитро Ватаманюк,
голова районної ради
Верховинського району
(31-го травня 1993 р.).**

СЛІДУЮЧИМ ШКОЛАМ НА ГУЦУЛЬЩИНІ ДОСТАВЛЕНО ІСТОРІЮ ГУЦУЛЬЩИНИ, Т. II, III.

Яворів, Рожнів, Микуличин, Криворівня, Дора, Яремче, Татарів, Ворохта, Яблониця, Вороненка, Косів, Верховина, Білоберізка. Даліше доставлено на 88 комплектів слідучим відділам освіти в районах Надвірнянському, Косівському, Верховинському, Рахівському, Вижницькому, Путилівському - одже разом доставлено, т. II і III, як посібники навчання до 160 шкіл на Гуцульщині.

Також наше видання доставлено до слідуючих установ:

Відділ архітектури в Івано-Франківському; до Інституту фольклору в Львові і Києві; до Народної бібліотеки ім. Стефаника в Львові, та до Косівського училища мистецтва, як також 38 осіб закупили комплекти нашого видання.

Щира подяка належить слідуючим особам за допомогу в доставленні Історії Гуцульщини: д-р Ф. Погребенникові і Марії Влад у Києві, мгр Оксані Роздольській із Чикаго, І. Пилипейкові із Косова і Катерині Домашевській із Чикаго.

Ще раз щире наше спасибі всім тим жертвенним гуцулам і прихильникам Гуцульщини в діаспорі за їхню грошеву поміч на закуп книжок для гуцульських шкіл. Але як бачимо, ще ми, із браку фондів, не змогли доставити книжки до всіх шкіл Гуцульщини. Тож ще раз звертаємося до Вас із проханням допомогти нам доставити книжки, як послідників навчання до всіх шкіл цілої Гуцульщини.

Свої пожертви надсилайте на адресу журналу "Гуцулія".

Зложення вінка представниками конференції під пам'ятником Т. Шевченкові, що є за селом Тюдів під Соколівською скалою, який був збудований 1862-му році і являється найстаршим пам'ятником в Західній Україні.

Вінок зложили: Я. Ходан - представник президента і д-р М. Домашевський - голова Гуцульського Дослідного Інституту в Чикаго, США.

Вид на Київ.

Катерина і д-р Микола Домашевські в Києві (6-го червня 1993 р.).

В Верховині.

**Зліва до права: Шкриблук - директор школи;
Дмитро Ватаманюк - голова районної ради Верховинського району;
К. Домашевська і д-р М. Домашевський.**

В Косові на конференції "Проблеми Гуцульщини" (27-28 травня 1993 р.).

**Зліва до права: д-р М. Домашевський, панна Наталка Библюк,
Катерина Домашевська і проф. М. Библюк.**

У гостинній гражі панства
Сем'янових у м. Косові.

Зліва до права:
д-р М. Домашевський,
д-р Сем'янів,
проф. І. Сем'янів
і К. Домашевська
(30 травня 1993 р.).

Микола Ільницький
їде ровером на вакації.

(Продовження зі стор. 30.)

На кінець щире спасибі нашій родині, а це: Валі Ліщинській за родинне прийняття у Львові та нічліг, Михайлові Ліщинському, мол. - за воження нас автом по містах і селах Гуцульщини та набирання на фільм все нами там зустріте. Миронові Ліщинському - за закуплення білетів на поїзд Львів-Київ; родині Сободашам, Годованцям, Домашевським, Лесі із Філяків - за родинне прийняття і нічліг, а зокрема моїй теті і нанащці Марії Дедерчук та її дітям - за прийняття нас хлібом і сіллю та за чудовий гуцульський ліж-ник. Щире спасибі теті Васиlinі і їй родині, Надії Гундяк і всім моїм знайомим в родинному селі Микуличені. На кінець щире спасибі директорові школи в Микуличині Онучакові і Василеві Бойкові та цілій родині мого покійного брата Ярослав, у моєму рідному селі Микулища.

м. Чкаго, дня 7-го липня 1993 р.

Дмитро Павличко

УКРАЇНА І СВІТ

Виступ на Всесвітньому форумі українців

1652 року в Амстердамі з'явилася книга про європейських монархів, і серед їхніх портретів вміщено з коментарем парсуну Богдана Хмельницького яко вождя української держави. Сучасна, навіть енциклопедична, література Європи інформації про Україну, як правило, не дає. Цей факт ще рік тому сприймався нами трагічно, та сьогодні ми впевнені: доведеться переписувати в "британіках" та "сопетах" все, що стосується України, доведеться Європі згадати забуті висловлювання Болтера і Гердера щодо характеру та майбутності нашого народу. Я ще не бачив її, але в США надрукована вже нова політична карта світу, де Україна має свій колір, свої кордони, фіксується в свідомості людства як держава і в його мам'яті й діяльності починає жити наш народ.

Так було, так є і так буде - світ пізнаватиме Українуч через її державу, бо тільки держава, - це те, що визначає ставлення одного народу до іншого, бо насамперед держава, а вже потім наше мистецтво і виробнича культура увиразнюють образ нації перед світом.

Дбаючи про зміцнення російської державності на підкорених Московію землях, кремлівські магістри навчали, що соціальне горе над національним, а тому боротьба за Українську самостійну державу є нібито реакційною, бо веде до поневолення бідних багатими.

Фальшивість цієї ідеології ми відчули на своєму досвіді. Бо бездержавний народ ніколи не розв'яже соціальних проблем, бо увесь невільник, і руки сковані, і душа розп'ята. У провину гетьманам ми повинні ставити на те, що вони експлуатували бідноту, а те, що не зуміли усією безпощадністю своєї доби зберегти Українську державу, яка, розвиваючись упорівень з Європою, єдина тільки і могла позбавити від нужди убогих та упосліджених.

Бездержавний народ приречений - приречений до смерті, Ми були таким народом,

нас винищували фізично й духово, але ми не загинули, бо творили державство зі своєї мови, культури, зі слова своїх пророків. Та найважливіше те, що з тієї уявної незалежності виходили принаймі тирчі в цьому столітті - зі зброєю в руках до битви за справдешню державу.

Сталося!

Історичні обставини дали шанс, а ми були готові скористатися ним, і світ побачив нас. Акт проголошення незалежності, число, яке говорило про нашу перемогу на референдумі, потрясли планету набагато сильніше, ніж усі наші твори, бо мали на меті викликати співчуття та увагу до нас.

На сьогодні Україну як незалежну державу визнали 123 країни, а Україна встановила дипломатичні відносини з 91 країною. В Києві сьогодні функціонує 27 посольств, а ми маємо посольства та повноважені представництва у тринадцяти країнах. Найближчим часом очікується відкриття українських посольств ще в семи країнах. Таким чином, до кінця року в дипломатичні ділові контакти з Києвом увійдуть наші сусіди, провідні держави Європи й Азії, США і Канади, посольствами з якими ми вже обмінялись, а згодом і в першу чергу Австралія, держави Африки та Латинської Америки.

Президенти й прем'єри, котрих до Києва прислав Горбачов з принизливою місією вихвалити нашу в'язницю, державні лідери, військові стратеги, громадські й партійні діячі світу і передовсім Європи стежать за Україною і приходять до усвідомлення, що з'явилася велика держава, яка на континенті змінює все - історичні погляди, економічні прогнози, розрахунки на протистояння чи об'єднання, небезпечні атмосфери тиску на кордонах, словом, усе, що є константами політики і життя. Європа відчула, що вона трохи більша, ніж їй здавалось і, розгублена фактом, наново починає аналізувати кожен свій намір і хід на політичній шахівниці. Але виграти вона може лише тоді, коли виграє

Україна. Київ стає прапорonoсцем її незалежності й демократії.

Демократичний характер Української держави здобуває прихильність. Політика позаблоковості, неутралітету, спрямована на набуття без'ядерного статусу, знаходить схвальний відгомін у світі й уже вписала Україну в історію як ініціатора реального знищення атомної зброї. Сьогодні ясно, що керівні апарати двох світів, які в силу атомного балансу змушені були подібнюватися до себе, потрапили в дискомфорт зв'язку з позицією України, але нашим завданням є й буде - якщо не знищити, то бодай зменшити силу мілітарного монстра колишнього СРСР.

Щоб разом з атомною зброєю не віддати і свою незалежність, Україна повинна бути обачною і вимогливою до світу. Це означає: без якісно нової колективної системи безпеки в Європі ми не поступимося нічим, що здатне зробити нашу оборону результативною і грізною.

Розвиток дружніх взаємовідносин з усіма сусідніми країнами і якомога швидше багатоплानова й ґрунтова інтеграція в загальноєвропейські та регіональні структури - це магістраль нашої зовнішньої політики. Вона повинна допровадити нас в Європу, де ми народились і визріли як нація і звідки нас вирвали в азіатський полон переодягнені в московське плаття та навчені київськими просвітителями слов'янороської мови праправнуки Чингіз-хана. Від нас буде залежати, чи, згадуючи свій європеїзм, відчуватимемо свою державу як життя в інформаційному, економічному та культурному просторі Європи. Тут потрібні зусилля, бо в наших зінцях і на нашому язиці чути пісок азіатських пустель. Україна - європейська держава і тільки така вона може стати фундаментом особистості, значимості, культурної неповторності українського народу. І тільки будучи її частиною, наш народ зможе стати частиною чогось більшого. І тільки будучи непідлеглою частиною Європи, він зможе випромінювати творчі енергії загальнолюдського буття і поступу.

Є такі періоди в історії, коли індивідуальність, якою великою вона не була б, в ім'я спасенності своєї чи чужої підпорядковує свій суверенний талант загально-

ародній боротьбі за виживання. В такий час ми прийшли і від нас залежатиме, чи єдністю і згодою піднесемо Україну, чи навзаємною ворожбою заб'ємо не лише свою, а й предків наших з могил воскреслу мрію. Чи зможемо бути на свободі такими ж благодарними, як були в боротьбі за неї?

Світ, бачитиме нас там, де буде вирішуватись і його, і наша доля, тобто в обіймах невидимого, але палаючого вогню, який віє зі Сходу.

Дотепер ми, здається, чинили все, як треба. Розвал імперії без вирішального удару України був неможливий. Зберегти Союз - означало зберегти Україну в Союзі. Це було головне завдання Горбачова, КПРС, несподіваного нею путчу, головне завдання великодержавного російського шовінізму.

Україна вдарила тричі - 16 липня 1990 року, 24 серпня і 1 грудня 1991 року. Третій удар був смертельним. Імперія впала. Але російські демократи, спільники в боротьбі проти комуністичного тоталітаризму, далеко не всі явили послідовність і логіку творителів нової Росії, звільненої від свого імперіялістичного тягару. Бажання обернути СНД в Російську конфедерацію, а пізніше і в нову наддержаву простежується на кожному кроці не тільки урядові, православної, простолюдної але, на жаль, великою мірою й інтелектуальної Москви.

Для України СНД - це той баран, який під своїм животом виніс мудрого Одисея з печери людинопожирача. Ми вийшли на свободу, та Поліфем чує нашу дорогу і вергає на неї скелями. Наша мета - відійти на безпечну відстань, сісти на корабель і крикнути валетові: "Прощай навіки!"

Це метафора, яка, однак, не зовсім точно відображає дійсність. Так, наша справжня свобода тільки за межами СНД, але наш корабель, на вічному якорі, нам не відплисти від Росії за Альпи, ми приречені до болячого, небезпечного і постійного сусідства з нею. Тільки що я вислухав уривок прес-конференції Президента Росії. Він сказав, що кордон між Україною і Росією неможливий і немислимий. Ні, пане Президенте, шановний Борисе Миколайовичу! Кордон між Україною і Росією не тільки можливий і мислимий, але й потрібний. Звичайно, за умови, що Росія хоче мати в

образі України друга, співробітника, а не попихача! Отже, нормальна європейська границя з цивілізованою митною службою між Україною і Росією повинна бути збудована. Не кордон із колючого дроту рятуватиме нас, а те, що нині є нашою перевагою, рятуватиме нас і в будучині. Це - шана до національних меншин, чуття дружнього ліктя росіян, які сприйняли самостійну країну як торжество справедливості, відчуття належності до європейської історії, державницька свідомість, наповнена боліннями поразок і катастроф. Та цього замало. В межі між Україною і Росією має виявити далекоглядність, демократичний геній нашого народу, стратегічний розум, яким Україна повинна щоденно завойовувати незалежність і цим ще здобувати світове визнання. Не відкидаючи готовності й здатності боронити свою державу твердою потугою зброї, цей розум повинен робити ставку на те, щоб обернути рубіж ненависти й недовір'я в реальний символ згоди, співробітництва і взаємопорозуміння.

Маючи досвід життя в різних країнах, світова українська діаспора впливає на природу нового державницького - і, важ-

ливо, - демократичного ества України. Вона знає, що таке друга вітчизна, і, мабуть, ніколи не привезе нам гасла "Україна для українців", зате вперто навчатиме, як бергти українство, як позбуватися комплексу національної неповноцінності, й зрештою, як будувати державу, де всіма справами керують не люди, а закони.

Ми вдячні всім, хто запрягається сам, щоб разом з нами тягнути нашу державну гарбу, але просимо всіх думати, чим треба, а чим і не треба навантажувати її. Будьте обережні! Не кладіть на неї те, що варто віддати в антикваріат, в історичні архіви, бо ніщо так не загрожує народові, як сварка над багатствами, які належать виключно попередньому, а не теперішньому поколінню.

Та не все, що було, повинно бути відкинуте. В стінах кожного римського собору є камені, взяті з руїн античних театрів і храмів. За принципом вічного міста зводиться Українська держава. Її архітектори не повинні нехтувати здоровим матеріалом зі старих поруйнованих капищ, бо найголовніше в кожній святині не фундаменти і пілястри, а ідея всемогутнього божества.

ВІДСВЯТКУВАЛИ РІЧНИЦЮ

Нинишньої зими члени Львівського Товариства "Гуцульщина" відзначили другу річницю свого народження. Саме два роки тому, як підкреслив на урочистостях голова Товариства Дмитро Антонович Генік, львівські гуцули об'єдналися у створене ними Товариство, яке увійшло на загальних підставах в Гуцульське Товариство України.

Два роки, хоч період і незначний, зате на рахунок Товариства записано уже немало добрих справ. І найвагоміша з них, що його членство з

кількох чоловік зросло до майже трьох-сот. Це та сила, яка і продемонструвала на організованому святі свої набутки, свою приналежність і палке бажання утверджувати і примножувати традиції рідної Гуцульщини.

З цією подією привітав львівських приятелів Гуцульщини голова Українського Товариства "Гуцульщина" - Д. М. Ватаманюк.

Наш кореспондент.

О. Бевка

КОРОТКА ІСТОРИЧНА ДОВІДКА ПРО СЕЛО ПОЛЯНИ (Витяг із короткої історії села)

Найрепрезентативніше українське село в Румунії, це комуна Поєніле де суб Мунте, що на Мараморощині. Кажемо що це село дуже цікаве зі всіх точок зору тому що справді, лише в цьому селі ще залишилися обряди, звичаї, пам'ятки, т.і., що є пов'язані із нашим минулим. Отже про Поляни.

Комуна Поєніле де суб Мунте, розташована на північно-східній частині Мараморощини, далеко в горах та під полонинами Карпат. Комуна межується:

на сході та на півночі із України, саме із Прикарпаттям та Закарпаттям.

на заході із комуною Репедя (укр, Кривий), та комуною Рускою.

на півдні із містом Вішеу де Сус, та комуною Вішеу це Жос, через хребет-вершину Обчина та Сиришова.

Село розташоване, в улоговині, подібно до корита, а навколо, рядком, та по краях села, горбами, нанизані скільки присилків, з яких згадаємо: Нижні Край, Горб, Луги, (Вишні, Середні та Нижні), Заріка, Квасниця, Заквасниця, Іванічку, Місіка, Улога, Пасічний, Аршиця, Солотяний, Пентая т. і. Всіма присилками, живуть полянці на яких кажуть - "побочани", та зараз кожний присилкок, та його мешканці носять і прізвисько: хвостачі, медведі, бурсуки т.і.

Про першу атестацію села Поєніле де суб Мунте, згадується ще в 1353 році, тоді коли цей край Мараморощини, був власністю мараморошських князів (воєводів), Богдана та Драгоша (Дригуша), та їхніх потомків, що пізніше поселилися в слиці Петрова. Перша назва села в документах звучить так: РВСКОПОЛАНТІЯ¹ Підтверджено атестацію іншим документом, із року 1411, як власність Івана Води де Розалія (комуна Грозавля або Розвалля що на р. Ізі) та його брата Богдана Води. Село появляється під назвою - РУСКОПОЛАНТІЯ²

Бувши цілиною, теперішня територія комуни, служила, дворянам як розважний край, для полювання, для прогульок т.і. Люди старшого віку, саме - Кут Федор рожений

1895 р. Кавні Микита рожений 1880 року (2 класи школи), Курак Марія (1840-1940), Шевера Анна рожена 1881 року, Лавер Ігнат, рожений 1884 року, (грамотна людина), Швєра Іван, рожений 1890 року (4 класи школи) та інші, приказували слідуючу історію заселення села:

"Першими жителями села то були якийсь "ватажки", а то були який опришки...Іх було дес там дванадцять опришку, што казали што они сут из Галиції або уз Поліші... Та што тікают бо там є война³ Сами-себе називали "зайди". Та одну ішли долом (тобто горі течією річки Рускова), а одни пришли вирьхом) через вершину Попіван та Копілаш із сходу). Та коли ішли та нашли маленьку полянку, там де тепер є стара церква. Та там они са усіли, на туй полянці... Там сі учінили колибу... Але они імали і коні из собов та й ни були порожні... Імали маєток, міхи из золотом, та золотий гроші... А ці грші та богатство запритали у пивницю, у гору Попову...

Там сут гроші і нині... Там сут закопаний гроші што ними можно обгаздовати дванадцять варишу та й дванадцять церквей... такий як у Хусті ... А видтак, нашли іх королоський пляшші из Сігні та из Будапешту, та із записали у катастифу, та у королоську книгу, та ім казали "гуцули" бо они були гуцули, бо са розуміли робити из деревом, знали імняти рибу, куніці, знали вадасковати (полювати), на дичину... Та вид тогди сисе село зветса Поляни, а они казали што ріка най бет руска ріка бо і они сут руснаки из Галиції..."

Тлумачучи перекази старожилів, та провіряючи декілька історичних докуметів, пов'язані із нашим краєм в яким творилися і історія селал Полян, запримітли коінціденс, тобто легенда в більшості відповідає реальності, та документовим атестаціям. Ми ж просліддили сотні таких документів, яких знайши, в наших архівах, в парафіях деяких церков або й по людях. Повсюду, торкаємося до заселення села протягом XIV та XV ст., а потім й пізніше, протягом XVII-

XVIII ст. Заселення села проводилося "ва-лами" тобто хвилями, спочатку скількома гуцулами-втіканцями або зайдиями, а потім, вже трохи бадьоріше, вирубуючи навкруги ліси, розліснили полянку, а потім поляну, звідки й пішла назва села Поляна, Русько-поляна, а річка так само Руськова. Отже, Ізянські дворяни та їхні потомки, були раді та вдячні, заселенням їхньої дикої власності, благовірним на той час, народом, руснаками, що їх пізніше називали "рутянами".

Протягом часу, село носило різні назви:

Ровскополанія - 1353 році, Рускополанія - 1411 році, Поляна, Поліна Полена, Руська Полена, Поліна - 1570, Русконаполіяна - 1600 році, Поляна - 1604 році, Русь-Поляна - 1791 році, Руско Поляна та Русполяна - 1821, 1851 році, Говошмезий (мад. - Засніжені Гори). - 1900 року, Поляна Руський, Пяна Русулуй, Поєніле Рушілор, Руска Поляна, Поєніле де суб Мунте (всі порум.) між роками 1920-1940, Говошмезий - 1940-1944, Русь-Поляна, 1944-1945 роки, Поляна під Горою 1945 рік, Поєніле де суб Манте 1945 й сьогодні. Назва села появляється здебільше, латинськими буквами. В шкільних документах, за 1881-1918 року, письмо велося на старо-слов'янській та закарпато-угро-руським язичку. В 1944-1945 року, навіть і канцелярії, документи заведені чистою українською мовою, коли появилася й назва - "українець". До того часу, жителів села називали: руські, руснаки, полянці, на жінок - русначка, руска, а сусідирумуни казали: рушіі, русначіі, а на жінок-русуц рушукуце а язик, тобто мову називали - руський язик, по-руски (без ь).

Першими жителями села, отже стали втіканці-гуцули, або опришки. А це припадає на села Жаб'є (тепер Верховина), Станіслав, можливо й даліше. Пізніше із Кутів, Чорної Гори, Делятина, Ясіня, Богдана, Нанкова, Микуличанів, Черемоша, Чивчина, із Коломиї, із Косова т.і. Зустріли такі імена: Кут, Миколайчук, Бротний, Руснак, Бойко, Бевка, Кавні, Курак, Цуца, Пістен, Пекало, Ущук, Коржук, т.і. Імена що пропали в сиву давнину: Бокші, Копістра, Даро,

Шкалуба, Гілько, Гаман, Циримонька, Біндер, Драбі, т.і.

Давно, полянці дорожили, "піхутков", тобто спочатку доріжкою, пішаком, або їздили на коні, аж потім розробили доріжку, із Полян до Кривого до Рускови, до Петрова, якою можна було їхати саньми або й возом.

Головним заняттям жителів села Полян, було та ще є - лісорубство та скотарство. Перше лісорубство, та лісоматеріали із села керували "пани із Вігні"⁴ Полянці були "йобаги" тобто раби, адже ж не такі про яких розповідається в книгах історії, а раби із малими привілеями, тобто "вільні раби" в австро-угорському розумінні, Отже лісоматеріал, а в цілому а потім трохи обробленим, вивозили, возами або корчулями, до Леурдина, на арічку Вішеу, де язали плоти, та їх відправляли на р. Тису, а Тисою до Будапешта, або й даліше. У XVIII ст. і на р. Рускова, влаштували лісоплав - "бокори" й таким родом транспорту, перевозили дерево "у світ, панам..." "Крім деревини, полянські жилирі" мусили передати панам й шкіри із куниці, бурсука, ведмедя, ялову та смерекову смолу, рибу, мед, певне число домашніх тварин, вовну, шкіру, допомагати панам коли приходили на полювання, вартувати край від ворога, сокотити ліси, води, полянки, дикий звір рибу тощо. Взаємну, пани привозили "із світа".

Книга в якій трималася свіденція, позички грошей та інші борги полянським жителям, протягом XVIII-XIX та XX ст. сіль, кукурудзяне боршно, напийки, а пізніше й інші товари селянського вжитку як наприклад знаряддя, для лісорубства, навіть й для землеробства-плуги, цв'яхи, залізо, обручі, сапи, ножниці т.і.

Наприкінці XX ст. щосейну дорогу що веде із Полян до Леурдина а звідти даліше по цілій державі, або тоді до Австрії та Угорщини, розробили, забуркували каменем та щепенем, яка стала здатна для транспорту возами, телігами, а в 1910, й перший автомобіль прийшов, до Полян, тою дорогою.

Продовження в слідуючому числі.

Катерина Домашевська

ВИСОКЕ ВІДЗНАЧЕННЯ ДЛЯ МАРІЇ ВЛАД-ГАНЦЯК І ФЕДОРА ПОГРЕБЕННИКА

На II українській конференції в Іллінойському університеті, що відбулася у червні ц.р. виступало 14 доповідачів- гостей з України, а між ними було двоє визначних гуцулів, а саме: Марія Влад-Ганцяк - письменниця, яка має ряд виданих друком книжок на гуцульські теми, а тепер працює в Міністерстві Військових Справ України та Федір Погребенник - визначний український учений. Його основна діяльність в галузі літературознавства і фолкльористики; він написав також багато статей на гуцульські теми.

На II конференції в Іллінойському університеті в Шампейн-Урбана вони виголосили такі доповіді:

Марія Влад-Ганцяк - "Хто похований у Чингульській могилі (Українсько-половецькі стосунки XIII століття за новими археологічними розкопками)";

Федір Погребенник - "Неопубліковані мемуари про Євгена Чекаленка (1918-1919), як важливі джерела до вивчення історії України."

У неділю, 28-го червня, заходом Фондації Українських Студій при Іллінойському університеті, відбулася зустріч гостей з України з українським громадянством Чикаго. Вони виголосили з цієї нагоди короткі доповіді. Під час цієї зустрічі губернатор Джим Едгард відзначив наших двох гуцулів за їхню працю на полі

літератури, а зокрема у розвитку гуцульської культури. Відзначення вручив їм асистент губернатора - пані Пет Міхальська. Очевидно, це відзначення було дане на прохання Гуцульського Дослідного Інституту в Чикаго.

У вечері, тої самої днини, відбулося урочисте засідання Гуцульського Дослідного Інституту, на якому наші гості з Гуцульщини виступили із короткими доповідями. Під час засідання Марію Влад-Ганцяк і Федора Погребенника прийнято в члени Гуцульського Дослідного Інституту.

Для інформації наших читачів треба сказати, що Гуцульський Дослідний Інститут це наукова інституція, в якій є згуртовані науковці-гуцули, а також і не гуцули, які досліджують гуцульську тематику і якоюсь мірою причинилися до розвитку гуцульської культури.

Учасником конференції була також гуцулка Оленка Ганцяк - студентка із Ля Саль коледжу у Філадельфії, яка там студіює порядком обміну студентами між Україною та США.

Вона виступала із доповіддю "Активність української студентської молоді і її роля в закріпленні Самостійності України", що втішалася великим зацікавленням серед її слухачів-учасників наукової конференції.

ПРОТОКОЛ

Протокол з засідання Гуцульського Дослідного Інституту, що відбулося 6-го грудня 1992 р. в Чикаго, Ілл. із таким денним порядком. 1. Відкриття. 2. Прийняття денного порядку. 3. Звіт про журнал ч. 102-103-104 і відсвяткування 25-ть ліття виходу друком "Гуцулії". 4. Організування коляди. 5. Запрошення взяти участь в конференції "Проблеми Гуцульщини" в м. Косові в травні 1993 р. 6. Звіт про доставку книжок до шкіл на Гуцульщині. 7. Прочитання листів. 8. Закриття.

До точ. 1 і 2: Голова д-р Микола Домашевський відкрив засідання і подав денний порядок, який прийнято одноголосно. До точ. 3: д-р М. Домашевський - редактор журналу "Гуцулія" здав звіт про вихід журналу ч. 102-1-3-104: Він сказав, що число є вже розіслане до передплатників. Відгук передплатників є позитивний. Один наш представник п. Микола Ільницький звернув на увагу, що ми повинні відсвяткувати 25-ліття нашого журналу із тої нагоди він прислав 25 дол. на пресовий фонд. На думку звітодавця треба на обкладинку дати "25" і написати з тої нагоди редакційну статтю. Ухвалено цю пропозицію. До точ. 4: Голова сказав, що цього року ми повинні організувати коляду на журнал. Ухвалено це зробити, запросивши на колядників: мгр. О. Роздольську, В. Шкрюбу, і її дочку Оленку та мгр. В. Домашевського. До точ. 4: Сек-

ретар мгр. О. Роздольська перечитала листа-запрошення від оргкомітету взяти участь в конференції "Проблеми Гуцульщини" в м. Косові в травні 1993 р. Над цією справою відбулася дискусія. Рішено взяти участь в конференції і що нашими делегатами від Гуцульського Дослідного Інституту будуть д-р Микола Домашевський і мгр. О. Роздольська, а від Конференції Гуцульських Товариств Америки й Канади К. Домашевська. До точ. 6: Голова поінформував, що дотепер доставлено книжки в слідуючі школи: Яворів, Рожнів, Криворівня і Білобездка. Дальше вислано вже додаткових (44 комплекти 88 книжок), що є саме в дорозі на Гуцульщину а це три пакунки на адресу п. Пелипейка-голови Шкільної ради в Косові. Дальше заплановано вислати в місяці січні додаткових 44 комплекти книжок. До точ. 7: Секретар мгр. О. Роздольська прочитала листи-подяки з допомоги від проф. Олексі Бенка з Полян Сигіцької округи. Дальше перечитала листи - подяки із слідуючих шкіл: Рожнів, Яворів, Криворівня і Білобездка. Рішено листи, надрукувати в слідуєчому числі "Гуцулії". До точ. 7: По вичерпанню денного порядку голова закрити засідання і подякував присутнім за присутність.

мгр. О. Роздольська
секретар

Д-р М. Домашевський

МИКОЛА ВАСИЛЬЧУК

З душевним задоволенням представляємо нашим гуцулам, так в діаспорі, як і на Гуцульщині, визначного гуцульського журналіста і автора Миколу Васильчука.

Микола Васильчук народився 1967-го року у Великому Ключеві на Гуцульщині. Народну і середню школу закінчив в рідному селі. Вищу освіту здобув на Чернівецькому університеті на факультеті української і російської філології.

Микола Васильчук зачав працювати кореспондентом і завідуєчим відділом у редакції Жашківської районної газети на Черкащині. З 1990 р. працює відповідальним секретаром часопису "Вісник Коломиї". Він є також автором монографії про фольклориста і хорового диригента Порфира Демуцького. Друком вийшла також його роботи "Порфир Демуцький: путівник-нарис" і "За волю України".

д-р Павло Пундій

Д-Р ОСИП БИБЛЮК ЛІКАР-НАУКОВЕЦЬ І ПИСЬМЕННИК

Приємно є нам поінформувати нашу медичну громаду і українське громадянство, що в січні цього року сповнилося д-рові Осипові Библюкові 60 років його плідного життя. Він є не тільки лікарем-хірургом, але науковцем, письменником, та громадським діячем на Прикарпаття.

Народився він 1-го січня 1933 р. в м. Косові, Івано-Франківської області в робітничій родині Івана і Катерини з (Лисанюків) Библюків. Середню школу закінчив в 1950 р. в Косові, а медичні студії відбув (в 1950-56 рр) в Івано-Франківському медичному інституті. Потім працював чотири роки як сільський лікар на Косівщині. В 1960 році повернувся до Івано-Франківського медінституту, де відбув клінічну ординатуру на кафедрі шпитальної хірургії та від 1962 р. почав працювати, як ординатор дитячого хірургічного відділення обласної дитячої лікарні в м. Івано-Франківську.

В 1963 р. відбув 5-місячні курси спеціалізації з дитячої хірургії у Московському інституті удосконалення лікарів на кафедрі дитячої хірургії під керівництвом проф. С. Долецького.

Потім, в 1965-1968 рр. працював завідуючим дитячим хірургічним відділенням обласної дитячої лікарні в Івано-Франківську.

В 1967 році відбув 2-місячні курси з плястичної хірургії вроджених вад розвитку обличчя у Ленінградському інституті удосконалення лікарів.

В травні 1971 р. захистив дисертацію на ступінь кандидата медичних наук. Тема дисертації була "Бактеріальна Деструкція легень у дітей".

3-го серпня 1971 р. працює як асистент курсу дитячої хірургії по сьогоднішній день.

(хоч був запрошуваний на доцентуру через останніх два роки, але принципово відмовився.)

В 1979 р. відбув 4-ри місячне стажування у Київському медичному інституті ім. А. Богомольця, з питань педагогіки у Вищій школі, а в 1988 р 2-місячне стажування в Ленінградському педіатричному інституті з питань дитячої хірургії.

Д-р Осип Библюк є автором понад (40) сорок наукових праць з ділянки дитячої медицини і хірургії, які друкувалися в радянських медичних журналах. Він є також автором численних літературних новель (як "Щасливі мертві" та споминів (як про проф. Сергія Верхратського).

В 1990-92 рр. був співорганізатором і головою Управи Українського Лікарського Товариства Прикарпаття, а з 1990 р. є головою управи інститутського осередку Українського Лікарського Товариства.

Крім цього він є членом Клубу інтелігенції ім. Б. Лепкого в м. Івано-Франківську, та членом товариства Гуцулів, а також довголітним членом хору-капелі "Червона Калина" під керівництвом Івана Легкого.

Д-р Библюк є одружений (1958 р.) з Марією Богданівною з Гевричів (дочкою українського католицького священика о. Богдана Геврича, який провів 10 років у Сталінських таборах).

Він є батьком двох синів, Юрія (лікар ендоскопіст в Івано-Франківську), а Андрія (лісовий інженер у Косові.)

Брат його, д-р З. І. Библюк, є лікарем в м. Косові, та автором історичного нариса "Охорона здоров'я Косівського району".

Катерина Домашевська

Д-Р ВОЛОДИМИР ФЕДОРОВИЧ ПОГРЕБЕННИК, ДОКТОР ФІЛОЛОГІЇ, НАУКОВЕЦЬ, АВТОР БЛИСЬКО 100 НАУКОВИХ ПУБЛІКАЦІЙ, ДРУКОВАНИХ В УКРАЇНІ

Приємно мені поінформувати гуцульську громаду в діаспорі і на Гуцульщині, про наймолодшого гуцула-доктора Володимира Погребенника який належить до династії науковців Погребенників, родом із села Рожнова.

Д-р Володимир Ф. Погребенник народився 24-го лютого 1954 р в Чернівцях в родині і проф. Ф. Погребенників.

1971-го року Володимир стає студентом Київського університету ім. Т. Шевченка, в відділі філологічного факультету, який в 1976-му році закінчує із відзначенням і від того часу стає викладачем української мови і літератури. 1982-му році захистив кандидатську дисертацію із фольклорно-творчих зв'язків Лесі Українки. 1993 р. одержує докторат із філології. Він є учасником ряду республіканських і шести міжнародних наукових конференцій: Будапешті - 1988-го року, Вроцлаві - 1989-го року, Парижі-Сорбоні - 1991-му році і багато інших.

На симпозиумах широко спілкувався з українською діаспорою. Читав лекції на Українському Вільному університеті в Мінхені. (1991р.). Володимир є членом багатьох наукових інституцій, а зокрема членом Гуцульського Дослідного Інституту і член Історичного Т-ва, оба із своїм осідком в США. Д-р Володимир Погребенник володіє слідуючими мовами: ново-грецькою, англійською, польською, і російською та безумовно - й українською. 1993-го року він стає завідуючим відділу української літератури Інституту Українознавства при Київському університеті ім Т. Шевченка.

На кінець треба, ще сказати, що д-р Володимир Погребенник є одружений із Тетяною, і це молоде українське подружжя має двоє дітей-дочку Ярославу і сина Андрія.

Ще в короткий жителіс нашого наймолодшого гуцула-доктора Володимира Погребенника, науковця, автора численних публікацій наукових праць.

**Зліва до права: Д-р Володимир Погребенник, проф. Василь Погребенник
і д-р М. Домашевський.**

Михайло Селівачов

"ІСТОРІЯ ГУЦИЛЬЩИНИ" ЧІКАГСЬКОГО ВИДАННЯ

Микола Домашевський, д-р економ. наук
Історія Гуцульщини (томи II-III). – Чикаго
Гуцульський дослідний інститут – Т II (1985). – 507 с.
т. III (1986). – 441 с.

Українські громадські заклади країн Заходу десятки томів краєзнавчої літератури, присвяченої певним регіонам, повітам окремим поселенням. Написані й редаговані на громадських засадах, видруковані за допомогою головним чином приватних пожертв, ці праці містять величезний фактичний матеріал про події переважно ХХ ст., якими вони закарбувалися в пам'яті численних авторів. До цього жанру належить рецензоване видання Гуцульського дослідного інституту в США, заснованого 1974 р. Він знаходиться в Чикаго, тут співпрацює близько 20 науковців, а монументальна "Історія" є їх головною спільною справою.

Перший том вийшов у світ ще 1975 року. Він подавав загальні відомості про Галицьку гуцульщину й досі малодосліджені Буковинську й Закарпатську її частини, широкі розділи про гуцульські обряди, повір'я та традиції, фольклор, архітектуру, вжиткове мистецтво. Наводився список усіх населених пунктів, що, за твердженням проф. Ф. Вовка, входять до Гуцульщини.

Головна складова II і III томів - історія міст і сіл, що містить 250 нарисів. Якщо деякі з них за браком відомостей обмежуються кількома рядками (наприклад про села Арджел, Беня і Бистра в Сучавському повітрі та Сигітській окрузі Румун, Бисків і Бісків у Путульському районі Чернівецької області, Біла Річка Верховинського і Верхнє Коломийського на Івано-Франківщині), то більшість оповідей налічує по кілька й кільканадцять сторінок тексту. Докладно висвітлюється географічна ситуація і межі поселення, походження його назви, головні віхи літопису, господарська характеристика, статистичні відомості, участь мешканців у військових діях, визвольних змаганнях тощо. З етнографічного погляду дуже цікаві вигляди народних переказів, дані про етнічну й

конфесійну структуру населення в хронологічній динаміці, його побут і звичаї, специфіку місцевого скотарства, рільництва та розмаїтих промислів, народного мистецтва, фундування церков, інших закладів культури тощо.

Стверджується, що перші поселення Гуцульщини (від кам'яного віку до татаро-монгольської навали) були пов'язані з освоєнням соляних родовищ. Саме в таких місцях розміщені Уторопи, Делятин, Іспас, Березів, Косів та інші. Новий етап - XIV - XV сторіччя, коли відроджуються запустілі поселення староруського часу та з'являються нові за рахунок свіжого припливу з сусідніх теренів України. На середину XVII ст. Гуцульщина була заселена в основному гуцулами й вихідцями з Поділля, що засвідчують типово українські прізвища мешканців. У ту добу в Яворові, наприклад, уже налічувалося 40 хат, Криворівні - 90, Ясеніві - 100, Розтоках - 120, Ферескулі - 150, Ільцях - 236. У XVIII - XIX ст. колонізуються незайняті верхів'я долин Білого та Чорного Черемоша, Бистриці Надвірнянської, Прута та прилеглих до сіл гірських полонин. Хронологічно останні села та присілки з'явилися в середині ХХ ст.

Змістовні розділи "Історії" присвячені видатним діячам Гуцульщини минулого (т. II, с. 459-497) і сучасного (т. III, с. 335-374). Знаходимо дані, часом не відомі з інших джерел, про етнографічну діяльність посла на польський сейм Михайла Вахнюка (1888-1976) і мовознавця Василя Дем'янука (1897-1938), які складали словники гуцульської говірки, про вчителя Миколу Колцуняка (1856-1891) - автора ряду етнографічних розвідок і чи не першої публікації про різьбярську родину Шкірбляків.

Географ Михайло Гуцуляк (1894-1976) зібрав і впорядкував багату колекцію гу-

гуцького народного мистецтва, передану до Канадського національного музею в Оттаві. Видатні колекціонери народного мистецтва Євдокія та Дмитро Сороханюки відомі в США майстерним виготовленням гуцульських строїв і плеканням традицій народного танцю. Різнобічним майстром був Іван Свищук (1884-1944), якому належить різьблений і випалений на деревині кедр декор церков у Яремчі, Дорі, проект оздоблення, вілли в гуцульському стилі, а також ряд акварелей і олій гуцульської тематики.

Дізнаємося про зв'язок з рідним краєм уродженців Гуцульщини - композитора Анатолія Кос-Анатольського, музикознавця Артиста Вирсти, співачки Наталі Семіон і її чоловіка, митця Петра Андрусіва, бандуриста Володимира Луціва, акторки Марії Слюсар-Соханівської, митців Темістокля Вирсти, Оленки Гердан та інших.

Серед усталених майстрів ужиткового мистецтва подаються життєписи видатних ткачів Ольги і Петра Горбових, які все життя працювали в рідному Косові, а також багатьох майстрів, що плели гуцульські традиції в еміграції. Це вишивальниці й творці народного костюма Марія Дмитренко, Параска Олексюк, Євдокія Сороханюк, писанкарка Анна Хромей, трембітар Василь Потек, унікальний майстер виготовлення лижв Андрій Косило, автор вертепного дійства "Вифлеємськими іграми" та численних коломинок Гаврило Климпуш і багато інших.

У третьому томі вміщено нарис Петра Шекерика-Дониківа (гуцульського говіркою) "Як відбувається коляда у гуцулів" (с. 279-294), а також коротенькі розділи про вироблення полотна й писанки, з влучною характеристикою відмінностей у писанкарстві Космача, Рожнова, Замагори та інших сіл.

У написанні "Історії" брали участь сотні осіб, яким Гуцульський дослідний інститут розсилав запитальники та згодом опрацьовував і узагальнював отримані відповіді.

Використано широке коло літератури джерел, у тому числі видання Киє: Львова. Приваблює прагнення М. Домаського (він, до речі, є водночас і редактор журналу "Гуцулія", що від 1966 р., видає в Чикаго) до об'єктивного висвітлення, особливо, найтрагічнішого періоду в історії гуцульщини - радянського. За це дехто і закидав, йому свого часу "радянським"

Серед численних додатків у цьому апараті особливо цікаві українським читачеві показники "Гуцульська преса" висвітлює періодичні видання краю (тільки) різними мовами від 1918 р. до 1991 р., а також показники християнських церков на Гуцульщині, де знаходимо стислі домості про близько півтори сотні пам'яток.

У щедрому ілюстрованому ряді бачимо знімків етнографічної тематики, та датованих із зазначенням місцевості "Історія" вийшла в світ у м'якій обкладинці мистецьки виконаній Петром Андрусієм.

Триває робота на IV-м томі, в якому планується показати внесок гуцулів у галузі української культури, науки, гуманітарної тематики у літературі та мистецтві сусідніх народів, опублікувати п'ять бібліографію Гуцульщини.

Відомий українознавець, професор Вашингтонського та Іллінойського університету д-р Джеймс Мейс, автор передмови "Історії Гуцульщини", назвав її "неоцінним внеском для нашого розуміння однієї з найчарівніших етнічних груп, які існували за всі віки Європейська цивілізація".

Ця подвижницька праця, звичайно, могла без окремих недоглядів, неточностей, повторів і певних кліше в одних структурних підрозділах тисячостороннього тексту. Проте головне її значення опрацюванні колосальної унікальної інформації, яка стала тепер доступною для нас і широкого загалу. Перевидання томів в Україні додало в чикагській "Історії Гуцульщини" сотні тисяч нових від читачів.

Чикаго.

КОНФЕРЕНЦІЯ ГУЦУЛЬСЬКИХ ТОВАРИСТВ АМЕРИКИ Й КАНАДИ

До
Вельмишановного достойного
Василя Остаповича Павлика,
представника президента
на Івано-Франківську обл., Україна

Достойний В. О. Павлик!

Повідомлення державної адміністрації про так званий "Перший світовий конгрес гуцулів", який Ви влаштуєте із УСОГ в Івано-Франківському 16-22-го серпня 1993 р. передав д-р Миколі Домашевському 28-го травня ц.р. п. Арсеніч в м. Косові, не сказавши навіть "Слава Ісусу Христу", чи навіть "добрий день", як у гуцулів водиться.

Оргкомітет в цьому повідомленні говорить, що метою конгресу є "об'єднання в одну співдружність гуцулів" - Нам тяжко збагнути, як оргкомітет це об'єднання думає перевести в життя, коли організатори зігнорували і не запросили до оргкомітету Конференцію Гуцульських Товариств Америки й Канади, яка існує вже понад 20-ть років в діяспорі; видає єдиний гуцульський журнал "Гуцулію", який існує вже понад 25-ть років, як також ця Конференція створила наукову інституцію - Гуцульський Дослідний Інститут, який видав 3-томову Історію Гуцульщини, ця наукова праця знаходиться в багатьох університетах світу, включно тепер із майже всіма школами на Гуцульщині. А навпаки оргкомітет запросив і спільно влаштує цей так званий "конгрес" із тими, що поборювали всіма засобами розвиток гуцульської культури і науки

в діяспорі. Ще у цьому повідомленні, говориться, що в програмі конгресу заплановано наукову конференцію, а ще є наявним доказом, що деяким людям споміж оргкомітету залежить, щоб була конкуренція для відбутої недавно вже такої наукової конференції в м. Косові.

Обговориши на нашому засіданні Конференції листа-повідомлення ми із жалем є примушені відхилити запрошення взяти участь в цьому "конгресі", як другорядне тіло.

Як що оргкомітет і державна адміністрація хоче насправду "об'єднання в єдину співдружність гуцулів" ми пропонуємо:

1. Відкласти запланований конгрес на 1994 р. або на пізніше;
2. В міжчасі створити оргкомітет із усіх гуцульських організацій, так із діяспори, як із Гуцульщини, для підготовки такого справді спільного конгресу.

Достойний В. О. Павлику, представнику президента на Івано-Франківську обл. щиро-сердечно дякуємо Вам за гарне прийняття наших представників, що були в м. Косові на Міжнародній науково-практичній конференції "Проблеми Гуцульщини", що відбулася 27-го і 28-го травня 1993 р. а це Катерину і д-р Миколу Домашевських. Щирий Вам за це уклін.

Будемо Вам вдячні за повідомлення нас про Ваше рішення в цій болючій справі.

З пошаною,

Катерина Домашевська - писар
м. Чикаго, дня 24-го червня 1993 р.

Д-р Осип Библюк.

Катерина і д-р Микола Домашевські

ЩИРА-СЕРДЕЧНА НАША ПОДЯКА ВСІМ НАШИМ ПРИЯТЕЛЯМ І СПІВПРАЦІВНИКАМ

Немаючи змоги особисто, чи листовно, подякувати всім нашим приятелям і родині, ми цією дорогою щиро-сердечно дякуємо за таке щире прийняття нас під час нашого побуту в Україні і на Гуцульщині, а саме: оргкомітетові Міжнародної науково-практичної конференції "Проблеми Гуцульщини", що відбулася в місті Косові, а це М. Щьоків, І. Пелипейкові, О. Библиюкові, Д. Петрукові, В. Шкурганові, Анні Богдан, Людмилі Городенко, І. Мартинюкові, Ф. Погребенникові, Б. Радешеві, Р. Стринадюкові, М. Ткачукові, В. Чіху, а зокрема Я. Ходанові, представникові президента на Косівській район; В. Манчукові, голові районної ради; М. Ватаманюкові, голові районної ради Верховинського району, і дост. В. Павликові - представникові президента на Івано-Франківську обл.

Щире спасибі складаємо директорів школи в Яворові п. П. Лисюкові, його заступникові та дітям за щире прийняття нас в школі хлібом і сіллю. Щира наша також подяка Михайленкові - радникові президента України, П. Сохалеві - директорів Інституту археології в Івано-Франківську, проф. В. С. Бабичеві, Р. Т. Гром'якові - представникові президента України на Тернопільську обл. В. Скопенкові, ректорові Київського університету, дос. Петрові М. Таланчуку, міністрів освіти України, Л. І. Корсун, директорів Київської Центральної бібліотеки, пол. Ю. В. Бубловському, помічникові міністра оборони; П. П. Кононенкові - директорів Інституту Українознавства, І. І. Лукинові, академікові і директорів Інституту Економіки, М. Деркачеві - голові клубу УНЕСКО в Львові, проф. С. Стойкові із Інституту Екології Карпат, Р. Н. Кумликові, заслуженому працівникові культури України та його милій дружині за щире прийняття нас у своїй гражді в Верховині; Г. М. Клюкінові, відповідальному-секретарові "Літературної України", О. С. Онищенкові, директорів МНБ ім. Вернацького, Б. Г.

Ковтунові, радникові Т-ва "Україна", Є. Ю. Лазебникові, голові секретаряту Т-ва "Україна", І. М. Шовковому, заступникові представника України в Івано-Франківській обл., В. Ковалеві, завідувачому відділу обл. адміністрації в Івано-Франківську, Ю. Ю. Туниці, ректорові університету в Львові, М. М. Ходанові, заступникові відділу архітектури в Івано-Франківську, Б. Я. Голоядові із Карпатського центру.

В. В. Чіху, директорів Косівського училища - за чудові дарунки, Д. Ватаманюкові - голові районної ради Верховинського р-ну та його милі дружині Калині - редакторів Гуцульського "Альманаху", та представникові президента Верховинського району за гарну гостину та гостинці. В. Кононенкові, ректорові Підкарпатського університету та проф. Н. Федерчакові - проректорові. М. Селячеві за написання фахової рецензії на Історію Гуцульщини і миле прийняття нас в Інституті в Києві. Сем'янові Іванові, проф. Косівського училища в Косові його милі дружині та їхньому синові - за миле прийняття в їх гражді та за багаті дарунки для нас. Щире спасибі Ю. Мушкетикові - голові спілки письменників України і його родині за миле прийняття та опіку в Києві; даліше щире наше спасибі д-р Ф. Погребенникові і його дружині, проф. Б. П. Погребенникові і його дружині Дорії, д-р Володимирові Погребеннику і його милій дружині за знамениту опіку нами під час нашого побуту в Києві.

Щире-спасибі всім жінкам, які приготували прийняття в всіх місцевостях нашого побуту, а це: у Львові, в Києві, а зокрема на Гуцульщині - хай Вам Бог винагородить добром стократно. Щире спасибі і всім дітям, які нас витали хлібом і сіллю - ми їх всіх цілуємо і бажаємо їм успіхів у їхньому життї. Щире спасибі Шкірблякові, директорів школи в Верховині і всім учителям.

(Продовження на стор. 17.)

ВІДІЙШОВ У ВІЧНІСТЬ БЛ. П. МИХАЙЛО БОРУК В ЧІКАГО

6-го грудня 1992 р. на 67-му році незвичайного життя відійшов у засвіти заслужений гуцульський діяч бл. п. Михайло Борок.

Він належав до тих гуцулів, що організували і працювали для гуцульських організацій в Чикаго і діаспорі.

Покійний бл. п. Михайло Борок народився 1925-го року в селі Рожнів на Гуцульщині, де ходив до народної школи за Польщі і Радянської України. Під час окупації України Німеччиною в молодому віці попадає до Німеччини, де працював робітником на господарстві. По закінченню II-ої світової війни він одружився із Юлією Іваник, родом із Бойківщини, де з часом у них народилося в Німеччині двох синів Олег і Богдан, а в Чикаго вже народився третій син Ігор. По приїзді до Америки молоде подружжя Бороків на стало замешкує в Чикаго.

Від початку свого побуту в США, Михайло Борок включається в зорганізоване життя української громади: належить до парафії св. Миколая, а опісля свв. Володимира і Ольги, а далі він стає членом Братського Союзу, його 93-го відділу ім. Івана Франка, де був членом управи, або Контрольної комісії. Він також був делегатом на двох Конвенціях УБСоюзу.

Побіч того бл. п. Михайло належав до основників гуцульського організованого життя в Америці й Канаді, а в Чикаго в гуцульському Т-ві "Чорногора" трох десяти років займав він різні становища в управі а це: касир, член управи, а на останніх трох З'їздах Конференції Гуцульських Товариств Америки й Канади одноголосно обрано його головою Конференції.

За почином бл. п. Михайла Борука в місяці березні 1992 р. було спроведжено гуцульський ансамбль "Усмішка" з Гуцульщини, який виступав із своїми концертами в 8 містах Америки. Одною із виконавиць

була його односельчанка Марія Стеф'юк, зірка Київської опери. Рівнож бл. п. Михайло належав до спонзорів по спроведженні на Конференцію в Шампейн-Урбана наших двох славних гуцулів а це д-р Федора Погребенника і Марії Влад, яким він також був щедро заопікувався від час їхнього побуту в м. Чикаго.

На кінець, ще треба відмітити, що подружжя Юлії і Михайла Бороків виховали прикладних трох синів: Олега, Богдана і Ігоря, які тепер сумлінно опікуються своєю повдоволю матір'ю.

Похорон бл. п. Михайла Борука відбувся 9-го 1993 р. із собору свв. Володимира і Ольги в Чикаго і похований він на цвинтарі св. Миколая. Під час похоронних відправ нашого гололову прощав від гуцулів і української громади заступник-голови д-р Микола Домашевський.

Ось такий був встелений працею для гуцульського плем'я життєвий шлях і такими були заслуги цієї виняткової людини бл. п. Михайла Борука, який все своє життя служив гуцулам, не тільки своєю працею, але й гоїними пожертвами на справи журналу "Гуцулії", Гуцульського Дослідного Інституту і профінансування I-го, II і III томів, тощо.

Прощальне слово виголосив д-р М. Домашевський над домовиною бл. п. Михайла Борука, голови Конференції Гуцульських Товариств Америки й Канади.

Вельмишановній родині Бороків Юлії і синам Олегові, Богданові та Ігорові Конференція Гуцульських Товариств Америки й Канади, Гуцульське Т-во "Чорногора" і Гуцульський Дослідний Інститут складає наші глибокі слова співчуття та хай Бог допоможе Вам усім подолати це велике горе.

На кінець просимо прийняти глибоке співчуття від родини Домашевських.

В ЧЕТВЕРТУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ЗАСВІТИ БЛ.П. СОФІЇ (ГАФІЇ) КОРЕНЮК

Ділимося з нашими читачами і всіма гуцулами, так в діаспорі, як і тепер на Гуцульщині, що 28-го листопада 1989 р. відійшла у засвіти на 71-му році життя бл. п. Софія (Гафія) з Онучаків Коренюк. Бл. п. Софія Коренюк народилася 8-го липня 1918 р. в селі Микуличині, на Гуцульщині.

Під час Другої світової війни, доля закинула її із мужем та дітьми до Німеччини. В Німеччині навідала її друга трагедія, бо несподівано помер її муж, бл. п. Юрій і вона залишилася молодого вдовою з трома дітьми: Василем, Петром і Анною.

По приїзді до США, бл. п. Софія Коренюк поселилася в Філядельфії, де

працювала і виховувала дітей всім їм дала вищу освіту.

По зорганізованні гуцульських товариств в діаспорі, вона стає активною членкинею Гуцульського Т-ва "Черемош", а опісля "Чорногори", самого початку стає передплатником єдиного гуцульського журналу "Гуцулія", якому щедро своїми датками допомагає і кожного року побіч того надсилає свою щедру Коляду на потреби цьогож журналу.

Опечаленій родині: Василеві, його дружині Марії Анні і їхнім синам - Петрові і Павлові; Петрові і його дружині Марлін і дочці бл. п. Софії Анні, висловляємо наше глибоке співчуття.

Редакція журналу "Гуцулія"

Бл. п. Софія (Гафія) Коренюк.

“ГУЦУЛІЯ”

Редакція застерігає собі право скорочувати та корегувати статті.
Передрук матеріалів з “Гуцулії” дозволяється при умові подання назви журналу.
Статті-рукописи не повертається.

Передплата в ЗСА і Канаді на рік \$10.00.

Ціна окремого числа \$3.00

Передплата на рік в інших країнах:

Англія 35 шіл., Австралія 4 дол., Австрія 100 шіл., Аргентина 1,000 пез.,
Бельгія 200 фр., Німеччина 15 н.м., Франція 200 фр., Швеція 20 корон.

Передплату, пожертви на пресовий фонд, дописи й фотографії
посилати на адресу, що її подано на 2-ій сторінці обкладинки.

НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

У Нью Йорку:

Mrs. V. BILANIUK
4602 241st Street
Douglaston, N.Y.
11362
Tel. (212) 631-9102

У Клівленді:

Mr. S. FEDORAK
13344 Wolf Drive
Strongsville, Ohio
44136
Tel. (216) 238-3159

В Австралії:

Mr. O. CABANIUK
48 Kirkham Rd.
Dancoenong
VIC 3175
Australia

У Канаді:

Mr. W. KOSTIUK
1022 McCalman Bay
Winnipeg, Manitoba
R2L 1H4 Canada
Tel. (204) 667-4659

У Канаді:

Ms. Victoria Stefaniuk
#23 14511 - 52 St.
Edmonton, Alberta
T5A 4M6
Canada

БЛ. П. ІНЖ. АНТІН КУЩИНСЬКИЙ

У травні 1992 р. на 95-му році свого життя, відійшов в засвіти, в Чикаго, визначний громадсько-політичний діяч, учитель, журналіст, редактор, автор, організатор козацької організації в діаспорі бл. п. інж. Антін Кущинський.

Рівнож бл. п. Антін Кущинський був членом Гуцульського Т-ва “Чорногора” в Чикаго та дописувачем до єдиного гуцульського журналу “Гуцулія”.

Опечаленим дружині Васиlinі і дочці Васиlinі та всім членам родини і друзям покійного висловлюємо глибоке співчуття.

Редакція журналу “Гуцулія”

ГУЦУЛЬСЬКІ КОЛЯДНИКИ Б ЧІКАГО ЗАКОЛЯДУВАЛИ НА ЖУРНАЛ "ГУЦУЛІЯ" У РІЗДВ'ЯНИЙ ЧАС 1992 / 1993

Бойко Параска (із 1991 р. 20.00 разом 40.00 дол)	20.00	Мартинюки Роман і Софія	15.00
Бродич д-р Володимир з дружиною	40.00	Мельник д-р І. і О.	50.00
Борук Юлія у сл. п. мужа Михайла	50.00	Миськів Богдан з родиною	25.00
Берестянська	20.00	Моцюк д-р Петро	30.00
Гаркач Марія	20.00	Огаренко інж. Володимир і мгр. Любомира	25.00
Гарауси Анна і Федір	20.00	Пацани Микола і Параскевія	20.00
Григорчуки інж. Дмитро і д-р Наталія	50.00	Плешкевич Омелян з родиною	50.00
Григорчуки д-р Данило і д-р Христина	50.00	Петаш Юлія	20.00
Гринів Іван	20.00	Пундій д-р Павло і Ореста	25.00
Гудік Марія	10.00	Пундій Лідія	50.00
Городинська Михайлина	10.00	Романюк Параска	25.00
Ватралі Богдан і Петруся	40.00	Романюк Нестор із родиною	10.00
Дашко Петро	40.00	Роздольський Тарас	50.00
Домашевські Катерина і д-р Микола	50.00	Рушгицька Христина	10.00
Дичії Володимир і Зіна	50.00	Семків Люба	25.00
Дземюк Олекса	50.00	Сірик Іван з родиною	30.00
Зварич	10.00	Сорочак Володимир з родиною	30.00
Залуцкі д-р Роман і Софія	40.00	Стародуб Анна	25.00
Заплітні мгр Ярослав і Оля	35.00	Ткачук д-р Богдан і Ореста	25.00
Кінахи Микола і Ольга	50.00	Фаріон Ярослава	20.00
Кралька Стефанія (1992-2 5.00 разом 45.00 дол.)	20.00	Филипович Нестор	20.00
Лисейко д-р Іван і Михайлина	25.00	Харкеївчі д-р Мирослав і Олена	50.00
Лепкалюк д-р Микола	40.00	Хамів мгр Маркіян	25.00
Личак інж. Св'ятослав і родина	35.00	Чижик проф. Володимир і д-р Марія	15.00
Матвійко Микола	10.00	Шкрюби Іван і Васирина	30.00
Маковей Анна	10.00	Юрійчук Ілько	20.00
Мироняк Анна	20.00	Яхторовичі д-р Орест і Рома	25.00
Мироняк Василь і Петруся	10.00	Печітко	45.00

ЛИСТА КРАЩИХ ГУЦУЛІВ-ПАТРІОТІВ

Бегемяк Василь і Марія	10.00	Коренюк Василь	50.00
Ровенчук Юрій	15.00	Яримович Дарія	20.00
Коць Маріян і Іванка	20.00	Михайлів Г.	5.00
Левицький М	15.00	Сухарчук Микола	15.00
Льницький М	20.00	Лехіцька К	10.00
Сенків М. і М.	5.00	Сенків М. і М.	10.00
Левінська В.	25.00	Стрільбицький д-р А.	15.00
Біланюк о. Петро	10.00	Левінська Васирина (Коляда)	20.00
Хамів мгр. М.	10.00	Баран (А. Калинюк)	10.00
Гавалешка проф. Юрій	5.00	Діба Ю.	20.00
Фолварків д-р О.	30.00	Костюк Василь	10.00
Яцьків Р. і І.	3.00	Карпоки В. і Ю.	10.00